

NELJAPÄEV, 8. OKTOOBER 2009

ISTUNGI JUHATAJA: Jerzy BUZEK

president

1. Osaistungjärgu avamine

(Istung algas kell 9.05.)

2. Esitatud dokumendid (vt protokoll)

3. G20 tippkohtumine Pittsburghis (24.–25. september) (esitatud resolutsiooni ettepanekud) (vt protokoll)

4. Ülemaailmse finants- ja majanduskriisi mõju arengumaadele ja arengukoostööle (esitatud resolutsiooni ettepanekud) (vt protokoll)

5. Infovabadus Itaalias (arutelu)

Juhataja. – Järgmine päevakorrapunkt on komisjoni avaldus infovabaduse kohta Itaalias.

Viviane Reding, komisjoni liige. – Austatud juhataja! Sõna- ja infovabadus on vaba, demokraatliku ja pluralistliku ühiskonna alus. See on minu kui endise ajakirjaniku kindel veendumus ja ka Euroopa Liidu kindel veendumus. Sellepärast on kõik ELi institutsioonid – Euroopa Parlament, nõukogu ja komisjon – ühinenud Euroopa Liidu põhiõiguste hartaga, mille artiklis 11 on sätestatud: „Igaühel on õigus sõnavabadusele. See õigus kätkeb arvamusevabadust ning vabadust saada ja levitada teavet ja ideid avaliku võimu sekkumiseta ning sõltumata riigipiiridest. Massiteabevahendite vabadust ja mitmekesisust austatakse.”

Tahaksin meelde tuletada, et ELi harta artikli 51 lõikes 1 on sätestatud ka see, kus ja millal neid põhiõigusi kohaldatakse. Tsiteerin veel kord: „Harta sätted on subsidiaarsuse põhimõtet arvesse võttes ette nähtud liidu institutsioonidele, organitele ja asutustele ning liikmesriikidele”, aga „üksnes liidu õiguse kohaldamise korral”.

ELi pädevusalas, mida me peame austama, on Euroopa Komisjon alati toetanud meedia-, sõna-, info- ja ajakirjandusvabadust nii Euroopa Liidus kui ka meie välissuhetes kolmandate riikidega. Tuletan eelkõige meelde ELi olulist rolli nii-öelda piirideta televisiooni direktiivi puhul, mis on alates 1989. aastast võimaldanud kodanikel kõigis ELi liikmesriikides ilma piiranguteta näha saateid teistest ELi liikmesriikidest. See ELi direktiiv on aidanud märkimisväärselt kaasa vabale piiriülesele teabevoole ning pluralistlikumale meediale kõigis liikmesriikides. Seoses sellega tahaksin tänada Euroopa Parlamenti, et ta on aidanud komisjonil koostada selle direktiivi ajakohastatud versiooni, millega laiendatakse piiriülest infovabadust peale ringhäälingu ka muude, eelkõige Interneti teel edastatavate audiovisuaalteenuste jaoks.

Selle direktiivi peavad kõik ELi liikmesriigid aasta lõpuks ellu viima ning see aitab tuntuvalt suurendada mitmekesisust ka võrgukeskkonnas. Lubage mul veel meelde tuletada kolm selle direktiivi väga tähtsat osa.

Esiteks, telesaadete sõltumatu tootmise edendamine. Direktiivis on ette nähtud, et ringhäälinguorganisatsioonid reserveerivad ringhäälinguorganisatsioonidest sõltumatute tootjate loodud Euroopa päritoluga teostele vähemalt 10% oma saateajast või 10% oma programmide eelarvest.

Teiseks on direktiivi ajakohastatud versioonis ette nähtud ajakirjanike ja uudisteorganisatsioonide õigus saada kogu ELis lühiauudiste koostamise eesmärgil juurdepääs lühilõikudele.

Kolmanda, kõige tähtsama asjana viidatakse uues direktiivis vajadusele tagada riigi tasandil sõltumatud meediaasutused. Selle punkti kohta tegi ettepaneku komisjon ning see õnnestus lõpuks vastu võtta vaid tänu Euroopa Parlamendi tugevale toetusele. Seega saab ringhäälingusektori jaoks ajakohastatud piirideta televisiooni direktiivi vaadelda kui ELi piiriülese infovabaduse hartat.

Tahaksin kõneleda veel ühest tähtsast ELi pädevusse jäävast valdkonnast, mille abil see institutsioon saab tegutseda ning on tegutsenud meedia pluralismi heaks. Ma pean silmas raadiospektripoliitikat. Te kõik teate,

et ei saa olla ringhäälingut ilma raadiospektri kättesaadavuseta. ELi poliitika peab tagama kõikide turuosaliste mittediskrimineeriva juurdepääsu raadiospektrile. Seega ei või riikide ametiasutused kasutada spektri jaotamist selleks, et pöörata konkurentsioolusid meediaturul juba tegutsevate ettevõtjate kasuks. Euroopa Ühenduste Kohus on muuseas oma Centro Europa kohtuotsuses kiitnud heaks selle olulise põhimõtte, mis tuleneb otseselt teenuste osutamise vabadusest. Komisjon avaldas selle otsuse üle heameelt, sest sellega toetatakse ausat konkurentsi ja rajatakse tugev alus meedia pluralismi tugevdamiseks. Selle põhjal on komisjon korduvalt astunud üles nende liikmesriikide vastu, kus spektri haldamise süsteem on läinud sellest põhimõttest lahku.

Selle näitena tahaksin meelde tuletada 2006. aasta rikkumismenetlust, mille minu kolleeg Neelie Kroes ja mina algatasime ning mis puudutas raadiospektri jaotamist Itaalias. Selle menetluse survestava jõu tõttu muudavad Itaalia ametiasutused praegu oma seisukohti. Tulemuseks on turu märgatav avamine ja meedia pluralismi võit. Spektripoliitika on seega selge näide valdkonnast, kus EL saab oma pädevuse piires tegutseda, et parandada nende ressursside konkurentsi, millest ringhäälinguorganisatsioonid sõltuvad, ning tugevdada sellega meedia pluralismi.

Mis puutub kirjutavasse meediasse, siis on ELi pädevus palju rohkem piiratud. Kirjutav meedia on üks neist riikliku või isegi piirkondliku pädevuse ilmselgematest näidetest ning selle olukord kajastab väga tihti kultuuritavasid meie liikmesriikides. Seega ei ole olemas eraldi ELi õigusnorme kirjutava meedia kohta, samuti ei saa olla sellealaseid õigusnorme asutamislepingutes nende praegusel kujul. Sellegipoolest oleme ELi institutsioonides ja eelkõige Euroopa Komisjonis alati kaitsnud kirjutava meedia arengut ELis. Tuletan meelde, et ELi meediavolinikuna tegutsedes on mul olnud arvukalt kohtumisi peatoimetajatega kogu Euroopast, et arutada jooksvaid küsimusi seoses meediavabaduse ja meedia pluralismiga.

2009. aasta juunis jõuti selle tulemusena Euroopa ajakirjandusvabaduse hartani, mille koostasid ajakirjanikud üle Euroopa. Kui selle töö lõpptulemus mulle üle anti, kiitsin ma selle harta täiel määral heaks. Euroopa ajakirjanike kogukonna algatatud ajakirjandusvabaduse harta kinnitab taas kindlalt põhiväärtusi, mis on sätestatud tähtsaimates õigustekstides, nagu ELi põhiõiguste harta. Lisaks tuleb see kõigile poliitikele nende pädevusvaldkonnas meelde, et tõhusa ajakirjandusvabaduse saavutamiseks on riigiasutustel tõepoolest selge ülesanne: nad peavad olema valmis kaitsma sõnavabadust ja toetama selle arengut. Harta on seega oluline samm põhiväärtuste ja -õiguste tugevdamise suunas, võimaldades ajakirjanikel kasutada neid väärtusi ja õigusi valitsuste või poliitiliste ametiasutuste vastu, kui nad tunnevad, et nende töö on õigustamatult ohus.

Austatud parlamendiliikmed näevad, et ELi institutsioonid ja eriti komisjon on näidanud üles tugevat poliitilist pühendumust põhiõigustele ning info-, sõna- ja meediavabadusele. Me oleme kasutanud meie asutamislepingute alusel antud pädevust, et toetada neid õigusi ja vabadusi oma töös, ning me teeme seda ka edaspidi.

Ent lubage mul peatuda veel ühel tähtsal tahul. Nimelt ei anna tõsiasi, et põhiõigused kehtivad ELi poliitika suhtes, ELile pädevust kõigis küsimustes, mis on seotud põhiõigustega ühes või teises liikmesriigis. Ärgem unustagem, et liikmesriikidel on põhiseadused, millest paljud on pikaajaliste traditsioonidega, ning et kõigis liikmesriikides on kohtud, apellatsioonikohtud ja konstitutsioonikohtud, mis tagavad selle põhiõiguste austamise ja järgimise igal ajal kogu riigiasutuste töös. Me nägime selle kohta näidet alles eile Itaalias.

See tuleneb tõsiasiast, et meil on töö ära jaotatud, sest Euroopa ei ole superriik, vaid koosneb 27 suveräänsest liikmesriigist ning jätkab sellist toimimist ka uue Lissaboni lepingu järgi.

Seetõttu kutsusin teid üles mitte kasutama ELi institutsioone selliste probleemide lahendamiseks, mis tuleks meie asutamislepingute alusel lahendada riigi tasandil. Me ei peaks endale nõudma rolli, mida meil ei ole, ning me ei saa seda ka Lissaboni lepinguga. Keskendugem siinkohal eeskirjade, põhimõtete, õiguste ja vabaduste tõhusale kohaldamisele valdkondades, kus EL on pädev. See võib tagada väga suured edusammud ja ma nimetasin oma sõnavõtus mitu konkreetset näidet selle kohta.

Lisaksin veel ühe näite sellest, mis valdkonnas me saaksime tegutseda. Euroopa Parlamendi liige Paul Rübig pakkus eelarvet puudutavas muudatusettepanekus hiljuti välja uue ELi programmi nimega „Erasmus ajakirjanikele”. Sellise programmi abil saaksid ajakirjanikud kirjutava meedia jaoks keerulistel aegadel töötada mõne aja jooksul teistes liikmesriikides asuvates toimetustes. See võimaldaks ajakirjanikel uurida ka teise liikmesriigi poliitilist, majanduslikku ja sotsiaalset olukorda ning sellest kirjutada. See laseks ajakirjanikel võrrelda olukorda kogu Euroopas ning tutvustada seda ja muu hulgas ka ajakirjandusvabaduse olukorda lugejatele. Seetõttu kutsun Euroopa Parlamenti üles suhtuma väga soosivalt nendesse ettepanekutesse, millel on kindlasti ELi meediavoliniku toetus.

Joseph Daul, *fraktsiooni PPE nimel*. – (FR) Austatud juhataja, presidendid, head kolleegid! Palusin Euroopa Rahvapartei (kristlike demokraatide) fraktsiooni nimel sõna selles arutusel ajakirjandusvabaduse üle Itaalias esmajoonel selleks, et mõista hukka Euroopa Parlamendi kahetsusväärne kasutamine riigisest küsimuste arutamiseks. Samuti tahan mõista hukka ebaõiglase ja ebaausa rünnaku sellise Euroopa liikmesriigi valitsusele, kus kohaldatakse õigusriigi põhimõtteid sama rangelt kui kogu ülejäänud Euroopas.

Kõigepealt viitan ma Itaalia Vabariigi presidendile, keda ma juba eile tsiteerisin ja kes tegi eelmisel nädalal kuuldavaks oma arvamuse: „Euroopa Parlament ei saa olla hääletoruks sellistele poliitilistele konfliktidele ja vastuoludele, mis kuuluvad endastmõistetavalt liikmesriikide ja nende parlamentide pädevusse.” Jätkan Itaalia Vabariigi presidendi tsiteerimist: „Samuti ei saa Euroopa Parlament olla nagu apellatsioonikohus, kes otsustab riikide parlamentide otsuste või riikide valitsuste käitumise üle.” Ma ei taha solvata head sõpra president Napolitano, kui ma ütlen, et ta ei järgi sama poliitilist joont nagu peaminister Berlusconi või mina või minu esindatav fraktsioon.

(Hüüatus Martin Schulzilt.)

Palun austage mu sõnavabadust, härra Schulz! Tahaksin, et täna hommikul austataks nii sõnavabadust kui ka ajakirjandusvabadust!

(Vahelesegamine Martin Schulzi poolt.)

Me teame, kes muret tekitab. See ei häiri mind. Ma pole pahane. Austatud juhataja! Tahaksin vaid, et lasete mul kõnelda. Niiviisi ei saa arutelu pidada.

Ent need sõnad väljendavad täiesti kindlalt austust, mida tuleks näidata üles meie demokraatlike institutsioonide vastu, olgu need siis kas riikide või Euroopa omad. Tõsi on see, et meie täna hommikul arutelul ei ole midagi pistmist sellega, miks Euroopa Parlament on olemas. Tõepoolest, mis on tema ülesanne? Kas Itaalia poliitikuid takistatakse korraldamast ajakirjandusvabaduse teemal või muus küsimuses arutelu nende enda parlamendis? Minu arvates mitte. Kas Itaalia kodanikel keelatakse oma arvamust väljendada, kui neile ei meeldi mõni seadus? Ei. Kas Itaalia kohtute ette seatakse takistusi, mis ei lase seadusi jõustada? Ei seata, nagu oleme selgelt näinud. Kas Euroopa Ühenduste Kohus on võimetu kehtestama karistust seoses Itaalia seadusega, mis on vastuolus Euroopa asutamislepingutega? Ei. Kõigile neile küsimustele on vastuseks kindel „ei”.

Sellises olukorras ei kujuta siin, Euroopa Parlamendis korraldatud arutelu endast mitte midagi muud kui tühist poliitilist ja erakondlikku plaani ärritada poliitilist oponenti. On ükskõik, mida mõned meie parlamendiliikmed võivad nõuda, Itaalia Vabariik toimib Euroopas nii, nagu ta peaks toimima – demokraatlikult ja kooskõlas õigusriigi põhimõtetega. Vastupidist väita tähendab ignoreerida tegelikku olukorda. Keegi ei lase ennast sellest petta.

Kallid kolleegid! Euroopa Parlamendi ülesanne ei ole muutuda riikide poliitiliste rivaalide arveteõiendamise kohaks. See istungisaal ei ole koht, kus üritada õõnestada selle valitsuse usaldusväarsust, kes, ma tahaksin lisada, vastutab poliitiliselt oma kodanike ees. Selleks on meil valimised. Täna teid tähelepanu eest.

David-Maria Sassoli, *fraktsiooni S&D nimel*. – (IT) Austatud juhataja, lugupeetud volinik, head kolleegid! Igäht meist mõjutab keskkond, milles me elame, kuid ka teile öeldi enne Brüsselisse tulekut: „Pidage meeles, et teil on tähtis ülesanne, et teil on tähtis ülesanne” – muuta olukord oma riigis paremaks.

Me teame, et olukord meie riikides muutub paremaks, kui Euroopa on tugevam ja suudab oma kodanike ootused õiglaselt täita. Loomulikult oleme teadlikud, et see on võimalik siis, kui me kõik tegutseme koos; kui me suudame ühendada oma kõige hinnalisemad ressursid, oma põhiseadused, need väärtused, õigusnormide ja õiguste kogud, mis on Euroopa tõeline vara. Minu riiki vaevab väga palju vastuolusid, aga ma tahaksin kohe kõigile taaskinnitada, et me räägime suurepärasest demokraatlikust riigist, millel on suurepärase põhiseaduse. Eile oli itaallaste jaoks väga tähtis päev, sest konstitutsioonikohus, olles vastakuti segaste asjaoludega ja karistamatuse nõuetega, kinnitas uuesti lihtsat ja aegumatut põhimõtet – kõik kodanikud on seaduse ees võrdsed. Samas teame, et isegi suurepärase riigid võivad kursilt kõrvale kalduda, ajada riigi vara ja erahuvid segamini. Sellegipoolest ei saa me lasta liikmesriikidel nõrgaks muutuda.

Tagada tuleb õigus sõltumatule teabele ilma valitsusasutuste surve ja tingimusteta; see on igas riigis avalik hüve, igäht hüve. Seda hüve peab liit kõhklematult kaitsma. Me peame üritama sätestada ühised eeskirjad, kehtestada piirid, mida ületades ei loeta infot enam sõltumatuks. Liit peab sekkuma viivitamata, võtma vastu direktiivi, millega nähakse ette suunised pluralismi ja selle hüve kaitsmise kohta, mis peab olema meile kõigile

kättesaadav. Proua Reding, ärge kunagi unustage, et me oleme parlament, mitte muuseum, kuhu jäetakse asjad kopitama.

Mário David (PPE). – (PT) Prisa – Hispaania ettevõtte, keda teatakse sotsialistliku erakonna toetajana ja telekanali TVI enamusesanikuna – tellimusel jäeti Portugalis kolm või neli nädalat tagasi ära õhtune saade „Jornal Nacional de Sexta-Feira”. Härra Sassoli, tahaksin teilt küsida, kas Sotsiaaldemokraatide ja demokraatide fraktsioon Euroopa Parlamendis kavatseb uurida ka seda, mis toimub teistes riikides, või piirduvad tema kavatsused vaid sellise poliitilise pahatahtlikkusega, millele oleme siin täna hommikul tunnistajaks olnud.

David-Maria Sassoli, fraktsiooni S&D nimel. – (IT) Tänan teid teie küsimuse eest, sest see annab mulle võimaluse veidi selgitusi anda. Mul ei olnud seda võimalik mulle eraldatud aja piires teha.

(Juhataja palus, et parlamendiliikmed laseksid kõnelejal jätkata.)

Nagu ma ütlesin, on mul hea meel, et te selle küsimuse küsisite, sest see annab mulle võimaluse öelda, et direktiiv, mida me komisjonilt soovime, peab olema kõigi liikmesriikide jaoks. See ei ole vaid Itaalia asi, see on kogu Euroopa asi. Tahaksin öelda ka seda, et me tahame lasta muuta küsimust, mida soovime esitada Strasbourgis. Me tahame, et see hõlmaks pluralismi teemat arutelu Itaalias ja Euroopas. Suur tänu küsimuse eest!

Juhataja. – Head kolleegid, kui siin istungisaalis toimub arutelu sellisel viisil, siis ma ei luba enam sinise kaardi küsimusi esitada. See on minu otsus. Mul on kahju, aga me peame olema kogu selle teema arutamisel palju rahulikumad, muidu siniseid kaarte ei tule. Ma ei taha, et istungil rikutakse korda. Palun käituge viisakalt.

Guy Verhofstadt, fraktsiooni ALDE nimel. – (FR) Austatud juhataja! Itaalia Vabariigi presidendil Giorgio Napolitanol on õigus, kui ta ütleb, et Euroopa Parlament ei ole koht, kus lahendada liikmesriikide erakondade vaidlusi või esitada vastuväiteid riikide parlamentide tehtud otsuste kohta. Itaalia probleem – ja ma arvan, et Itaalia presidendil Napolitanol on selles täiesti õigus – tuleb kõigepealt lahendada Itaalias.

Sellegipoolest – ja see valmistabki muret, härra Daul – ei saa keegi eitada, et Euroopas ja Itaalias on probleeme. Minu arvates seisneb teie sõnavõtu nõrk külg selles, et te eitate nende probleemide olemasolu.

(Aplaus)

Napolitanol on õigus. Minu arvates teete õigesti, kui toonitate seda, mida Napolitano ütles, aga ei ole hea mõte siin parlamendis öelda, et probleemi ei ole. Miks ma seda väidan? Väidan seda sellepärast, et organisatsioon Freedom House avaldas hiljuti uurimuse, milles maailma riigid on jaotatud ajakirjandusvabaduse poolest kolmeks: vabaks, osaliselt vabaks ja mittevabaks. Tuleb mainida – ning see on minu arvates tõsine probleem –, et osaliselt vabade riikide hulgas on kolm riiki – mitte ainult üks riik, mitte üksnes Itaalia, vaid ka Rumeenia ja Bulgaaria. Veel rohkem oleme mures, kõvasti mures selle pärast, et nende riikide hulgas on üks Euroopa Liidu asutajariikidest.

Kuna me asutasime Euroopa Liidu selleks, et toetada viimaks ometi meie ühiseid väärtusi – demokraatiat, rahu ja vabadust –, on meie kohus sekkuda. Kuidas? Ma arvan, et me peame paluma komisjonil meie asutamislepingute alusel – ning ma kordan, et selline taotlus on juba esitatud – koostada direktiivi ettepanek, millega kaitsta meedia pluralismi. Seda tuleb kindlasti teha ning see on pädevus, mille saab asutamislepingute järgi anda Euroopa Parlamendile. See direktiiv peaks tagama, et meie põhiseaduslike sätteid meediavabaduse kohta täidetakse täiel määral ja ühtselt kõikides Euroopa Liidu riikides ning kindlasti kõikides kõnealustes riikides.

Pea teile ütlema ka seda, austatud juhataja, ning sellega ma lõpetan, et olin väga pettunud komisjoni sõnavõtus. Kõik liikmesriigid võivad teha seda, mis neile meeldib, kuni see on vastavuses nende riigi põhiseadusega. Seda kuulsime komisjonilt. Ma pole sellega üldse nõus. Ma vaidlen sellele vastu. Meil on väärtused ja vabadused, mida tuleb siin Euroopa Parlamendis kaitsta ja mis on riigi huvidest ja riigi põhiseadusest kõrgemal.

(Aplaus)

Need on väärtused ja põhimõtted, mis muudavad tegelikult Euroopa Liidu selliseks, nagu ta on. Seetõttu kutsun komisjoni üles vaatama oma seisukoht läbi, esitama võimalikult kiiresti direktiivi ettepanek meediakanalite koondumise teemal ja tegema seda kõigi Euroopa Liidu liikmesriikide jaoks.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Austatud juhataja! Tahaksin vaid lisada ühe märkuse mõtteavaldusele, mille esitas David-Maria Sassoli, kes ütles siin Euroopa Parlamendis, et teksti, mida me Strasbourgis hääletame,

kavatsetakse muuta. Pean mõttetuks vaielda teksti üle, mille kohta selle esitajad on juba öelnud, et nad muudavad seda.

Juhataja. – Proua Muscardini, see ei olnud tegelikult protseduuriline küsimus, seega paluksin meil järgida kodukorda.

Austatud kolleegid, ma ei anna enam sõna igauhele, kes tõstab sinise kaardi. Mul on õigus seda teha ja me peame oma aruteluga edasi liikuma.

Meil tuleb oma aruteluga kiiremad olla. Kõik võivad sõna võtta meie arutelu lõpus registreerimata sõnavõttude ajal. Pidage seda palun meeles.

Judith Sargentini, *fraktsiooni Verts/ALE nimel.* – Austatud juhataja! Inimesed võivad arvata, et ma kõnelen itaalia keeles, inimesed võivad tahta sellest teha Itaalia arutelu, aga ma olen hollandlane. Ma olen Hollandi parlamendiliige Euroopa Parlamendis ning mulle valmistab suurt nõrdimust see, et me räägime, nagu oleks siin tegemist Itaalia sisevaidlusega.

Asi pole selles, mis toimub Itaalias – ajakirjanikele avaldatav surve, enesetsensuur, mida ajakirjanikud on hakanud Itaalias kasutama. Asi on selles, et see teeb Euroopale häbi. Kuidas me kavatseme nõuda uutelt liikmesriikidelt, liikmeks saada soovivatelt riikidelt, et neil peab olema pluralistlik meedia, et nende riigis tuleb iga häält kuulda võtta, et peab toimuma arutelu igat värvi parteide esindajate ja erakondade vahel, kui me ei suuda öelda Itaaliale, et ta peab ootustele vastama, et on vale sundida ajakirjanikke oma seisukohti muutma ning on vale, et üks isik valitseb nii era- kui ka avalik-õigusliku televisiooni üle?

Guy Verhofstadt palus seda ning ka mina palun seda. Proua Reding, te ütlesite, et Euroopa annab endast parima, et põhiõigused on kõige alus, aga mitte siis, kui on tegemist riigiga, mis juba on liikmesriik. See ei saa olla tõsi. See on üks Kopenhaageni kriteeriumidest. Igauks peab Kopenhaageni kriteeriume täitma.

(Aplaus)

Veendumaks, et see pole vaid Itaalia arutelu, palun võtta vastu ka meediakanalite koondumist käsitlev direktiiv. Euroopa Parlament on seda kaks korda palunud: millal komisjon selle esitab? Meie siinse tulise mõttevahetuse üritas Euroopa Rahvapartei fraktsioon isegi päevakorrast välja jätta, väites, et see ei ole Euroopat puudutav küsimus. Praegune kirglik arutelu näitab, et midagi on toimumas. Inimesed tõstavad häält, inimesed on sel teemal emotsionaalsed – see on hea, sest sõnavabadus ja pluralistlik ajakirjandus on meie demokraatia võti.

Itaalias saab 80% inimestest oma igapäevase teabe televisioonist. Kui see televisioon ei lase eetrisse kõigi häält, siis ei ole inimestel võimalust ise otsuseid teha. See on demokraatia alustingimus.

(Aplaus)

Me oleme kõik haritud inimesed. Me kõik peame õppima toime tulema erinevate tõekspidamistega ning leidma nende hulgas enda tõe, ning Itaalia elanikel on sellele õigus. Ka Bulgaaria ja Madalmaade elanikel on sellele õigus ning ma seisan selle eest. Ma võin olla hollandlane ega pruugi olla itaallane, aga ma hoolin kogu Euroopa kodanikest.

Häbiväärne on üritada seda arutelu päevakorrast välja jätta, üritada öelda, et see ei ole meie asi. See, mis Itaalias toimub, muudab selle riigi demokraatia väga haavatavaks. Hakakem ometi millegagi pihta. Palun, proua Reding, asugem meediakanalite koondumise probleemiga tegelema.

(Aplaus)

Ryszard Czarnecki, *fraktsiooni ECR nimel.* – (PL) Austatud juhataja, lugupeetud volinik, mitte ainult Itaalia pole hea ja suurepärase riik. Euroopa Parlamendis istuvad 27 suurepärase riigi esindajad – kui ma tohin täiendada härra Sassoli öeldut.

Arvan, et on mõnevõrra paradoksne, et mina kui kommunismivastase opositsiooni aktivist, kes ma pole kunagi pidanud võimalikuks nõustuda kellegagi, kes on pärit sealt seltskonnast, pean soostuma Itaalia presidendiga, kes hoiatab sisevaidluste ülekandumise eest Euroopa Parlamenti. Ma pean silmas toptelstandardeid. On kindlad teemad, mis tekitavad huvi mõnedes meie parlamendi fraktsioonides. Need fraktsioonid sunnivad arutama neid teemasid siin parlamendis, samal ajal kui teised teemad jäetakse tagaplaanile.

Tõenäoliselt on teistes riikides sarnaseid olukordi. Hiljuti tegi Poolas ametisolev minister kõik võimaliku, kasutades iga kättesaadavat vahendit, et jätta riigitelevisiooni juht tema ametikohale. Lõppkokkuvõttes see tal ei õnnestunud, aga tol hetkel ma küll ei kuulnud, et ükski fraktsioon oleks palunud sel teemal arutelu. Sarnaseid juhtumeid on esinenud teisteski riikides.

Seega, kui me ei soovi, et keegi süüdistaks meid sellistes topeltstandardites, siis peaksime suhtuma kõigisse võrdselt. Kui esineb probleem, siis peaksime sel puhul alati sellest rääkima. Kui me seda ei tee, siis see tähendab, et sellel on teatav poliitiline maik, sellega on seotud teatavad poliitilised skeemid.

Fraktsiooni esimees Verhofstadt esitas siin ettepaneku näha eeltoodu põhjal ette teatavad ametlikud, õiguslikud ja seadusandlikud lahendused teatavatele liikmesriikidele. Ma arvan, et see pole midagi muud kui kaugeleulatuv ja ülemäärane Euroopa lõimimine nii-öelda tagaukse kaudu ja kodanike tahte vastaselt. See oleks tegelikult valitsuste valimistel väljendatava avaliku arvamuse vastane.

Euroopa Liit on siiski riikidel, rahvusriikidel põhinev ühendus. Hoidugem siiski sellisest otseteest, mille puhul me kehtestame rahvusriikide tahte vastaselt nende jaoks mingeid õigusakte.

Austatud juhataja, lõpetuseks arvan, et see on Itaalia siseküsimus. See võib olla küll keeruline küsimus, aga itaallased peaksid selle ise lahendama. Euroopa Parlament ei ole nende probleemide lahendamise koht.

Patrick Le Hyaric, *fraktsiooni GUE/NGL nimel*. – (FR) Lugupeetud juhataja, austatud volinik, head kolleegid! Ajakirjandus- ja infovabadus on põhiõigus ja võõrandamatu õigus, sest see on osa inimarengust. Lisaks, nagu te, proua Reding, ütlesite, tunnustatakse Euroopa inimõiguste konventsiooni artikliga 10 pluralismi ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 51 sõnavabadust.

Nii selle Euroopa õigusakti kui ka Euroopa Nõukogu Parlamentaarse Assamblee ja Euroopa Julgeoleku- ja Koostööorganisatsiooni Parlamentaarse Assamblee meediavabaduse teemaliste soovitude põhjal leiab Euroopa Parlament, et Itaalia ministrite nõukogu esimees rikub Itaalias – riigis, mille juht oli lõppude lõpuks Euroopa Ühenduse asutajaliige – ajakirjandusvabaduse ja meedia pluralismi põhimõtteid mitmel viisil. Ta on muutnud ühised avalikud hüved, näiteks info ja kultuuri, tõelisteks kasumit toovateks kaupadeks, rajades meediaimpeeriumi, mis koosneb mitmest tele- ja raadiokanalist, kirjastusest, reklaamiagentuurist, kindlustusseltsist ja pangast.

Peale selle on Itaalia valitsusjuhil õigus öelda, kes nimetatakse avalik-õiguslikus meediasektoris ametisse. Selline sama hästi kui monopoolne kontroll info ja selle rahastamise üle võimaldab tal ainuüksi enda huvides valitseda, kontrollida ja suunata mitte ainult suuremat osa audiovisuaalsest ajakirjandusest ja trükimeediast, vaid ka nende sisu. Selline mõttepolitsei süsteem ei ole kooskõlas demokraatliku arutelu aluspõhimõtetega, mis ainsana tagavad ajakirjanduse ja meedia tegeliku pluralismi. Lisagem veel, et kuna sama mees ja tema perekond on nii poliitilise kui ka meediavõimu juures, siis on meil ilmselgelt tegemist huvide konfliktiga, mis ei vasta enamusdemokraatialle; s.t demokraatialle, mis on aktiivsete kodanike toel tänapäevane ja arenev.

Lisaks tahab Berlusconi piirata õigusliku teabe avaldamist, ähvardab ja kaebab kohtusse teda kritiseerivaid ajakirjanikke ning hageb Itaalia ajalehti, nagu La Repubblica, L'Unità ja isegi päevaleht Avvenire, mida annavad välja Itaalia piiskopid. Samuti on ähvardatud Euroopa ajalehti, sealhulgas Prantsuse ajakirja Le Nouvel Observateur. Lõpetuseks sandistatakse sõltumatut kirjutavat meediat rahaliselt kahel viisil: 6. augusti 2008. aasta Tremonti dekreet-seadusega, mis vähendab riigiabi sõltumatutele ajalehtedele, ning reklaamieelarve kärbetega. Berlusconi mõttepolitsei on nüüd võtnud sihikule ka konstitutsioonikohtu, magistraadid, sõltumatute ajakirjanike liidu ja parlamendi enda, mida Berlusconi tahab halba valgusse seada.

Kui oleme valmis võtma sellises olukorras terves Euroopa Parlamendis meetmeid, et kaitsta seda, mida me nimetame Euroopa Liidu demokraatlikeks väärtusteks, siis peame andma tõsise hoiatuse ning, lugupeetud volinik, me peame jõustama Euroopa õigust nii, nagu teie olete selle sõnastanud, ning ütlema koos tuhandete Itaalia vaimuimimeste, loojate ja ajakirjanikega, et teabe levitamise ja saamise vabadust tuleb kaitsta tingimusteta nii Itaalias kui ka kogu Euroopa Liidus.

Seetõttu teen meie parlamendile ettepaneku luua meedia ja ajakirjanduse pluralismi Euroopa vaatluskeskus. See keskus jälgiks, kas poliitilise ja meediavõimu lahususe põhimõtet austatakse kogu liidus, kas meedias järgitakse koondumise lubatud piiri, kas ajakirjanike teabe levitamise õigust ning sõltumatute ajalehtede avaldamise õigust austatakse.

See ühendaks meie parlamendi ning riikide parlamendid, toimetajad ja produtsendid, ajakirjanike ühendused, lugejad ja televaatajad. Vaatluskeskus võiks koostada koondumise ja pluralismi vastase direktiivi eelnõu. Lugupeetud juhataja! See oleks üks võimalus, kuidas säilitada Euroopas demokraatia.

Francesco Enrico Speroni, *fraktsiooni EFD nimel*. – (IT) Austatud juhataja! Euroopa Liit on vabaduse ja demokraatia piirkond: Itaalia ei ole siin erand, isegi kui asi puudutab infovaldkonda. Kui ei piisa sellest, et me märkame ajalehekioskites müügil olevaid arvukaid väljaandeid või vaatame suurt valikut kättesaadavaid telekanaleid, sealhulgas kohalikke kanaleid, tarvitseb vaid analüüsida aruandeid, mille on esitanud sõltumatud asutused, näiteks Pavia seireüksus, kes tegi kindlaks, et opositsioonile kuulub 60% avalik-õiguslike uudistesaadete eetriaajast ning 49% Mediaseti võrgu eetriaajast. Seejärel tuleks võtta arvesse, et inimõiguste kohus Strasbourgis on teinud infovabaduse kohta 455 kohtuotsust, millest vaid seitse puudutab Itaaliat, võrreldes 29 otsusega Prantsusmaa kohta ja 28 otsusega Ühendkuningriigi kohta.

Mis puutub väitesse, nagu mõjutaks meediakanaleid asjaolu, et Itaalia peaminister on kodanikuna oma põhiseaduslikku õigust kasutades algatanud neist mõne vastu kohtumenetluse, siis tuleb sellega seoses ilmingimata tõdeda, et Itaalias ei anna kohtunikud alates esimese astme kohtuotsustest kuni lõplike ja edasikaebamatute otsusteni kindlasti riigipeale järele; pigem tundub aeg-ajalt olevat vastupidi.

Sõnavabadus on Itaalias tagatud. Kui keegi väidab vastupidist, siis ei peaks ta tegema üldisi, puhtalt poliitilise maiguga resolutsioonide ettepanekuid. Selle asemel peaks tal olema julgust algatada asutamislepingu artiklis 7 osutatud menetlus, mis nõuab dokumentaalseid tõendeid olukorra kohta, mida isegi ei eksisteeri.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Lugupeetud juhataja! Me vajame demokraatia revolutsiooni. Austatud juhataja, kas te istuksite täna siin, kui 1970. ja 1980. aastatel oleks Itaalia olud sillutanud Lääne-Euroopas teed berlusconistamisele? Ent praegu avastame ühtaegu, et probleem ei ole mitte ainult Itaaliaga, vaid toimub Euroopa berlusconistamine. See on väga-väga ohtlik.

ELi põhiõiguste harta koostamise konvendi liikmena sain olla tunnistajaks karmile võitlusele selle olulise, meediakanalite koondumise küsimuse ümber. Kahjuks ei suutnud me teatavate jõudude vastupanu tõttu selles punktis edu saavutada. Peaaegu 10 aastat hiljem maksame selle eest. See on väga ohtlik asjade käik. Kui ma vaatan vaid ühte riiki, kus ma mitu aastat töötasin, siis tahan küsida, mis on saanud tegelikes uue majandusliku koondumise tingimustes demokraatia ründekahurist, nagu ajakirjas Spiegel seda ükskord kutsuti? Pealegi, miks me pole olukorras, kus Euroopalt nõutakse seda nii tähtsat ajakirjandus- ja sõnavabadust, teinud edusamme, mida väga paljud eurooplased ootavad ja mille tõttu mõned neist on tegelikult alustanud revolutsiooni? Kuhu see direktiiv jääb? Proua Reding, mida te pelgate? Mis jõud siin toimivad? Kas nende jõudude nimi on Murdoch või midagi muud?

Kui rääkida nüüd avalik-õiguslikust televisioonist, siis Austrias saab 62% rahvastikust oma info just sealt. Niisiis, kes seda kontrollib? Seda teevad peaaegu eranditult valitsevad erakonnad. Kui ma vaatan valitsusaparaati Saksamaal, siis näen, et ka seal on tüüri juures valed inimesed. Me vajame ajakirjandusvabadust – ja mitte üksnes Itaalias!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Lugupeetud juhataja! Telepilt sellest tühjast istungisaalist näitab kõige paremini, et see arutelu on väljamõeldis ja pettus. Tegelikult toimus 2004. aastal siin parlamendis arutelu infovabaduse üle Itaalias. Me võtsime vastu resolutsiooni, milles selle esitajad väitsid end olevat ärevuses minu riigis valitseva olukorra pärast. Siis oli ametis parentsentristlik valitsus ning peaminister oli Silvio Berlusconi. Pärast vasakpoolsete võitu 2006. aastal see probleem imekombel hajus. Lõppesid tulised arutelud Euroopa Parlamendis, enam ei tehtud rahvusvahelisi hoiatusi ega kogutud allkirju, mis on šampanjasotsialistidele nii hingelähedased.

Ent ühtäkki, pärast järjekordset Berlusconi valimisvõitu, on mõtete vaba liikumist ähvardav oht nagu nõiaväel taas tagasi. Lühidalt öeldes, kui parentsentristid valitsevad, siis on ajakirjandus ohus, kui vasaksentristid valitsevad, siis probleeme pole. Ent kahju on sellest, et meie riigis on Massimo D'Alema, Romano Prodi ja teiste vasakpoolsete esindajate poolt ajakirjanike vastu algatatud tsiviil- ja kriminaalasjade osakaal kõigi aegade kõrgeimal tasemel. Sellised isikud on esitanud kuni 68% neist hagidest.

Lõppkokkuvõttes ma ei tea, kas on võimalik, et ajakirjandusvabadus on ohus ühegi härra Berlusconi õigusenõudmise tõttu. Seda võib ehk minust paremini selgitada härra Cohn-Benditiga tehtud intervjuu, mida ma tsiteerin sõna-sõnal: „Absurdne on võrrelda Berlusconi diktaatoriga: dissidentide jaoks ei ole vanglaid, tal on enamuse toetus ja vasaksentristid on lihtsalt kaotanud.” Lihtsalt kaotanud.

See on meie armastatud Itaalia jaoks väga suur teotamine, et meie üle käib sürrealistlik ja jantlik arutelu käputäie professionaalsete desinformaatorite tõttu. Lisaks läheb see teotamine kalliks maksma, sest nad kaotavad taas nende itaallaste soosingu, kes hääletavad praegusest veelgi meelsamini Berlusconi poolt, kuna usuvad, et ta on pühendunud võitlusele Itaalia heaolu eest. Teisest küljest näite te, kallid kolleegid, soovivat otsusekindlalt meie riigi imago hävitada. Ent kahju, mida te põhjustate Euroopale, on võib-olla suurem kui

Itaaliale tehtud kahju – te naeruvääristate Euroopat üldsuse ees ja petate ennast, arvates, et lubate kasutada demokraatiat eesmärgiga mitte toetada inimeste õigusi, vaid pöörata reaalsus pahupidi stalinistlikus stiilis, mis on praegu kummalisel kombel iseloomulik selle fraktsiooni esindajatele, kes kutsuvad end liberaalideks.

Tõepoolest, head kolleegid Antonio Di Pietro erakonnast, kui saate, siis eitage, et olete kommunistid. Teie varasemad teod saadavad teid varjuna ning on seotud isikutega, kes pole kunagi loobunud valetamast selle nimel, et tembeldata oma poliitilisi vastaseid ohtlikuks. Ent tõelist ohtu demokraatiale kujutavad need, kes üritavad võtta meilt meie tuleviku, keeldudes aktsepteerimast vabade valimiste teel tehtud otsuseid ja manades meie silme ette tonte.

Me ei loovuta seda tulevikku. Järelikult me jätkame Euroopa Parlamendi selle koosseisu ametiaja jooksul võitlust, et kaitsta Euroopa projekti, millesse me jäägitult usume, et seda ei moonutaks sõnavabaduse ja vale tõlgenduse ära vahetamine, võimuga manipuleerimise ja õiguse segijamine. Võtke teadmiseks, nii-öelda liberaalid: te ei saa nõrgestada meie pühendumist aidata kaasa ühisele heale...

(Juhataja katkestas kõneleja.)

Martin Schulz (S&D). – *(DE)* Austatud juhataja! Ma tahaksin Mario Maurolt midagi küsida. Selleks aruteluks valmistudes kõnelesin temaga mitmel korral. Ta viibis eile minu kontoris ja me tegime väga head koostööd.

Seetõttu tunnen, et olen võimeline küsima järgmised küsimused ilma emotsioonipuhanguta. Kas Itaalia-teemalise keerulise arutelu põhjuseks võib teie meelest olla asjaolu, et Itaalia on minule teadaolevalt ainuke demokraatlik riik, kus suurim meediaettevõtja on ka valitsusjuht? Kas see huvide konflikt võib olla põhjus, miks me seda arutelu praegu peame?

(Aplaus)

Mario Mauro (PPE). – *(IT)* Austatud juhataja, olen väga tänulik fraktsiooni esimehele Schulzile. Ma tahaksin rõhutada, et kui peaks olema mõni arutelu, millest me mitte ainult ei tahaks kõrvale jääda, vaid milles me sooviksime ka aktiivselt osaleda, et arutada ka näiteks härra Murdochi rolli, siis on see arutelu meediakanalite koondumise teemal Euroopas. Lisaks kõigele soovime muidugi tagada, et seda arutelu ei kasutataks tahtlikult ühe riigi ründamiseks.

Muidugi pean rõhutama, et ma vastasin hea meelega Martin Schulzile, sest pean teda Silvio Berlusconi kõige olulisemaks poliitiliseks sünnitiseks.

Claude Moraes (S&D). – Austatud juhataja! Nagu Martin Schulz just praegu sotsiaaldemokraatide ja demokraatide fraktsiooni vaatenurgast ütles, ei puuduta see arutelu vaid Itaaliat. Ka mina ei kõnele Itaalia eest. Meie fraktsiooni arvates ei ole meedia pluralism vaid Itaalia küsimus. Sellega on seotud kõik liikmesriigid ning kõik Euroopa Liidu riigid peaksid tagama nende meedia pluralismi põhimõtete järgimise.

Euroopa Parlament on ammu palunud komisjonil võtta meetmeid meedia pluralismi tagamiseks. Komisjon on otsustanud kehtestada pluralismi näitajate kindlaksmääramiseks kolm etappi. Need hõlmavad tödodokumendi koostamist, sõltumatut uuringut ja teatise esitamist.

Volinik Reding jättis mainimata, et kaks neist sammudest on juba tehtud. Meie oma fraktsioonis ootame kannatamatult kolmandat sammu, pluralismi teematist teatist ning õiguslike meetmete kogumit, mis suudaks tagada selle põhimõtte järgimise kogu Euroopa Liidus, mitte ainult Itaalias. Meie vaatenurga aluseks on tegelikult tõsiasi, et Euroopa Liit ei ole üksnes majanduslik ja rahaline liit ega lihtne liikmesriikide koalitsioon, vaid ka väärtustel põhinev ühendus. Praeguses arutelus on erakordselt oluline seda arusaama taas kinnitada.

Üks neist õigustest – infovabadus, mis on määratletud ELi hartas kui õigus saada ja levitada teavet avaliku võimu sekkumiseta – on ülimalt tähtis. Itaalia puhul ja minu fraktsiooni esindaja David Sassoli avaldatud seisukohaga seoses on see tõsine mure. Ent Euroopa Liidu ulatuslikum mure on raske ülesanne meie fraktsiooni jaoks: kõigi parlamendiliikmete jaoks, sealhulgas Itaalia parlamendiliikmete jaoks. Itaalias valitseb enneolematu olukord, aga see võib olla ohtlik seis kogu Euroopa Liidu jaoks. See ongi meie fraktsiooni arusaam.

Sonia Alfano (ALDE). – *(IT)* Lugupeetud juhataja, head kolleegid! Tahaksin kõigepealt pöörduda voliniku poole, kes väitis, et meie parlamendi ülesanne ei ole lahendada teatavaid küsimusi. Ma leian siiski, et Euroopa Parlamendi ülesanne on tagada asutamislepingu ja liikmesriikide põhiseaduste järgimine. Paar kuud tagasi väitis Itaalia justiitsminister, et ta on korraldanud mõnede YouTube'i ja Interneti osade peatse sulgemise. Ma ütlesin, et vaid Hiinas juhtuvad sellised asjad. Itaalia põhiseaduse artiklis 21 on sätestatud, et ajakirjanduse suhtes ei või kasutada sanktsioone ega tsensuuri.

Nagu teised kolleegid on juba kinnitanud, on Itaalia ainus riik, kus valitsusjuhil on monopol nii avalik-õiguslike kui nüüd ka eraõiguslike telekanalite üle ning kus kahjuks võetakse vastu seadus, mis tegelikult takistab ajakirjanikke isegi kohtuaruandeid avaldamast. Selle põhjuseks on asjaolu, et kui need avaldataks, siis saaksid itaallased ilmselt teada Berlusconi osalusest 1992. aasta veresaunades – maffia veresaunades, milles hukkusid Giovanni Falcone ja Paolo Borsellino.

(Juhataja palus hoida korda.)

Austatud juhataja, palun teil tagada, et meil hoitaks siin parlamendis korda, sest me ei ole turuplatsil.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – Austatud juhataja! Minu arvates saab riigis ajakirjandusvabadust korralikult hinnata vaid selle küsimuse iga tahku arvestades. See peaks hõlmama põhjalikku analüüsi turgude, sealhulgas reklaamiturgude, ning elanike harjumuste, näiteks televiisori vaatamisele keskmiselt kuluva aja, trükiajakirjanduse levitamise ja kirjaoskuse taseme ning muude näitajate kohta. Me täheldaksime Itaalias nendes tegurites väga suuri erinevusi võrreldes mitme teise liikmesriigiga. Senikaua, kuni need ulatuslikud erinevused – näiteks meediakanalite omandiõiguste koondumine ja parteipoliitiline võim avalik-õigusliku meedia üle – jäävad avalikust arutelust kõrvale, mõjub Itaalia näide salakavalalt paljudele inimestele.

Võrdleksin seda viirusega – see ei ole nii ohtlik, et selle kandja sureks, aga kindlasti see nõrgestab teda ja võib nakatada teisi. Kohalviibivad Euroopa Parlamendi liikmed peaksid teadma, et Eestis on üks vasaktsentristlik partei järginud süüdimatult Itaalia praegust eeskuju, koondades kõik avaliku ja erasektori vahendid oma erakonna juhtimise alla ning levitades ühepoolseid sõnumeid pealinnas Tallinnas. Mul ei oleks midagi selle vastu, kui ka seda arutatakse Euroopa tasandil.

Seetõttu arvan erinevalt Euroopa Rahvapartei fraktsioonist, et on aeg arutleda ajakirjandusvabaduse üle ja võtta vastu resolutsioon. Seda resolutsiooni ei tohiks pidada erakondade vaheliseks arveteklaarimiseks ühes või teises liikmesriigis. Pigem tuleks selles näha võimalust edendada väärtusi, millel meie liit põhineb.

Potito Salatto (PPE). – (IT) Austatud juhataja! Olen oma kaarti juba kolm korda näidanud ja te ei ole mulle sõna andnud, samas andsite sõna Martin Schulzile.

Seetõttu esitan oma küsimuse nüüd kõnelejale ja fraktsioonist olenemata kõigile neile, kes on sõna võtnud: kas nende andmete põhjal on vasaktsentristlikud valitsused kunagi andnud välja mõne õigusakti, mis võiks takistada massiteabevahendite koondumist peaminister Berlusconi kätte?

Indrek Tarand (Verts/ALE). – See on huvitav küsimus. Selleks tuleb ajalukku süüvida, et teada saada, kas vasaktsentristlikud valitsused on selles suhtes midagi teinud. Oma sõnavõtus märkisin, et vasaktsentristlik partei toimib samuti nagu härra Berlusconi Itaalias. Seega puudutab sinne arutelu Euroopat, sõnavabadust ja sõnavabaduse ohustamist mõlemalt poolt – nii vasakult kui ka paremalt. See on minu arvamus.

Juhataja. – Tahaksin öelda härra Salattole, et kahjuks ei saa ma anda sõna kõigile, kes soovivad sinise kaardi küsimust esitada. Sel juhul läheks arutelu üle ettenähtud aja. Ma vabandan.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Lugupeetud juhataja, head kolleegid! Täna hommikul olen kuulnud, kuidas Itaalia peaministri suunas loobitakse tõesti kõikvõimalikke fakte, kuid kõrvale on jäetud asjaolu, et tänu oma ettevõtlustegevusele annab ta tööd kümnetele tuhandetele inimestele. Vabandage mind, kui see tundub praegusel ajal vähetahtis asjaolu.

Need, kes väidavad, et Itaalias puudub sõnavabadus või teabe mitmekesisus, valetavad, ning nad teavad seda. Kallid kolleegid, palun teil – mitte ainult teie seas olevatel itaallastel, vaid ka teistel – lugeda artikleid, mis on avaldatud 2009. aasta jooksul suvalisel kuul kolmes peamises riiklikus ajalehes: Il Corriere, La Stampa ja La Repubblica. Seejärel te mõistate, et olenevalt kuust on 60–70% neist artiklitest enamusvalitsuse ja valitsuse liikmeteks olevate ministrite vastu.

Kuu pärast julgeolekupaketi vastuvõtmist tõusis valitsuse ja konkreetset minister Maroni suhtes negatiivsete artiklite osakaal 80%ni. Mis puutub televisiooni, siis kutsun teid üles vaatama Giovanni Florise, Michele Santori ja Fabio Fazio telesaateid, alles siis olete valmis seda resolutsiooni hääletama.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Austatud juhataja! Näen, et ma pole õnneks ainus, kes kahtleb sügavalt selles suhteliselt absurdses algatuses, mille vaieldamatu eesmärk on häbistada Itaaliat kui riiki, kus infovabadus on suurel määral ohus. Ilmselgelt on sotsialistidel palju probleeme seoses sellega, et on vähemalt üks Euroopa Liidu liikmesriik, kus poliitiliselt korrektsed vasakpoolsed ei kontrolli veel kõiki ajalehti ja kogu meediat. Berlusconi Itaalia – ma valin oma sõnu hoolega, sest mul ei ole selle inimesega mingeid tehinguid – on

paljudele teistele Euroopa riikidele eeskujuks oma vabaduse, sõnavabaduse ja ajakirjandusliku mitmekesisusega.

Meie kolleeg Guy Verhofstadt, kes ründas just Euroopa Parlamendis halastamatult Berlusconi, on oma – ja minu – kodumaal kuulus või isegi kurikuulus oma ähvarduste ja isikliku sekkumise poolest juhtudel, kui ajakirjanikud on kritiseerinud tema valitsust. See leidis aset alles hiljuti. Tema on ilmselt viimane inimene, kes peaks sel teemal sõna võtma. Oleksin soovinud näha, et komisjon oleks algatanud sõna- ja infovabaduse taastamise kõigis Euroopa liikmesriikides, kus vabadust piiravate õigusaktide tõttu esineb väga selge oht, mida õigustatakse sageli väidetavalt rassismivastase võitluse ettekäändega. Või kas ei võiks komisjon midagi ette võtta, kui näiteks Hollandi poliitik ei saa isegi luba siseneda teise Euroopa Liidu liikmesriiki, Ühendkuningriiki – nagu samuti just hiljuti juhtus. Ma võiksin tuua ka äsjase näite omaenda riigist, kus minu erakond Vlaams Belang, mis on Flandrias suuruselt teine erakond, kannatab maksumaksja rahastatud avalik-õigusliku ringhäälinguorganisatsiooni poolse diskrimineerimise all, mida Belgia kõrgeim halduskohus, riiginõukogu, nimetas alles hiljuti valijate usalduse kuritarvitamiseks. On tõsi, et infovabadusega on Euroopas palju probleeme, aga kõik need probleemid ei esine kaugeltki mitte Berlusconi Itaalias, vaid vastupidi.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Lugupeetud juhataja, austatud kolleegid! Mario Mauro veenva kõne järel mõõnis järsku isegi kolleeg Schulz, et oleks arukas kõneleda nüüd Euroopast tervikuna.

Paraku on tänase arutelu päevakorrapunktis nimetatud Itaaliat. Ma mõistan täielikult, miks paljudel teist ei ole huvi kõneleda Euroopast kui tervikust. Kui ma heidaksin pilgu näiteks Saksamaa sotsiaaldemokraatide meediahuvidele, siis näeksin, et neile kuulub 90% ajalehest Frankfurter Rundschau, ning et Saksamaa sotsiaaldemokraatlikule erakonnale kuulub 57% ajalehest Neue Westfälische ning osalus meediakontsernis WAZ. Sotsiaaldemokraatide suurim tuluallikas on praegu nende osalus meedias. Seetõttu saan suurepäraselt aru, miks paljud teist ei taha rääkida omandiõigusest muudel juhtudel, vaid soovivad selle asemel arutada vaid Itaalia küsimust.

See arutelu jookseb Itaalia olukorra ja siinkuuldud tänuväärsete avalduste tõttu liiva. Ma ei ole itaallane, nagu te mu keelest aru saate, aga kõige enam veenab mind see, mis toimus aastatel 2006–2008, kui Itaalias oli vasakpoolne valitsus. Muidugi oli sel ajal kõik hästi, nagu Mario Mauro märkis. Tollane valitsus ei esitanud ühtegi õigusakti ettepanekut, et lõpetada lõpuks meediakanalite koondumine, kuigi tal oli selleks võimu.

Nüüd, kui Itaalias on taas konservatiivsed erakonnad selges enamuses, tekivad järsku taas probleemid. Selles arutelus ei tohi olla kohta ebaaususele. Seni kuni sotsialistidel, kes on siin parlamendis vasakpoolsed, ei ole enam argumente, millega meid nurka suruda, võin selle aruteluga väga hea meelel jätkata!

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Lugupeetud juhataja, austatud proua Reding! Selle arutelul saab olla vaid üks siht: saata kindel poliitiline sõnum eesmärgiga toetada sõnavabadust ja selle kvaliteedi tagamise kontrolli teabe mitmekesisuse tagamise teel. Samuti on oluline saata see sõnum Euroopa kaudu ja seega Euroopa tasandil.

Nõustun nendega, kes on toonitanud, et sõnavabadus ja info mitmekesisus on Euroopa projekti olulised alustalad, kuid need ei ole kunagi igaveseks kindlustatud ega kinnitatud. Otse vastupidi – need on pidevalt ohus. Nende ohtude taga ei ole ainult poliitika, s.t autoritaarsus või populism või poliitika nimel loobumine vabadusest ja pluralismist või nende eitamine, vaid ka turg, sealsed koondumised, moonutused ja rikkumised.

Seetõttu arvan, et see arutelu ei puuduta vaid ühte riiki, vaid et sellel on Euroopa mõõde, sest demokraatia ümberkujundamine toimub Euroopa tasandil.

Samal ajal kui demokraatia sai esindusdemokraatiaks ja võeti kasutusele üldised valimised, muutes kõik isikud võrdseks – üks isik, üks hääl –, siis teabeleviturul ei ole me sugugi võrdsed, sest meil ei ole kõigil võrdset juurdepääsu raadio arutelusaadetele, teledebattidele, ajakirjanduse arvamusveergudele või toimetajate veergudele massiteabevahendites. Seetõttu ei saa me kõik luua võrdselt sotsiaalset raamistikku, mis sellegipoolest kuulub demokraatlikult meile kõigile võrdselt kogu Euroopas.

Järelilikult on see arutelu tähtis selleks, et tuletada teile meelde käesoleval, 2009. aastal komisjoni antud lubadust esitada parlamendile teatis, kus on hinnatud võimalikke üleeuroopalisi ohte sõnavabadusele ja teabe mitmekesisusele, ning juhtida tähelepanu sellele, kui oluline on koostada direktiiv, mis tagab uue tehnoloogia ja eelkõige televisiooni taustal teabe mitmekesisuse.

See arutelu peab toimuma kindlasti Euroopas, sest on selge, et Euroopa Liidus on mitu riiki, kes ei saa selle aruteluga ise hakkama ega suuda selle nõuetekohast korraldamist täielikult garanteerida.

Kui me tegutseme Euroopa Parlamendis ja Euroopa tasandil, siis näitame sellega jõuliselt, et me kohustume teabe mitmekesisuse valguses tagama sõnavabaduse püsijäämise ja säilimise 21. sajandil.

ISTUNGI JUHATAJA: ROBERTA ANGELILLI

asepresident

Gianni Vattimo (ALDE). – (FR) Austatud juhataja, ma püüan teha lühidalt. Itaalia võitleb tõepoolest vabaduse ja isegi vabamõtleamise eest – kui nii võib öelda. Seda võib järeldada, kui lugeda selle riigi ajalehti, mida Berlusconi soovib vaigistada ja mida ta kohtusse kaebab, sest need paljastavad muu hulgas tema isiklikke suhteid, mille põhjal ta valib ka poliitilisi kandidaate. Tema naistele, kes teda külastavad, makstakse kas rahas või lubadusega saada ametikoht. Olukord on selline, et Berlusconi kontrollib Itaalia meediat.

On tõsi, et siiani puuduvad ajakirjandusvabaduse vastased seadused. Berlusconi valmistub neid kehtestama. Alles hiljuti tühistasime Alfano seaduse, mille Berlusconi välja töötas, et kaitsta end kohtute ja kõigi hetkel käimasolevate menetluste eest. Selline on olukord, milles me praegu oleme. Kas on õige paluda Euroopal selle probleemiga tegeleda? Kindlasti, sest Itaalias me sellega ei tegele. Me palume Euroopal sekkuda inimlikel kaalutlustel, et lahendada ajakirjandusvabaduse probleem Itaalias. Soovime, et te teeksite seda, ning arvame, et see on tähtis ka Euroopa jaoks, kui me ei taha, et see viirus hakkaks väga kiiresti ka siin levima.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Lugupeetud juhataja! Täname päev ei ole Euroopa Parlamendi jaoks korda läinud. See on kulunud mõttetu arutelu peale, kuna me kõik teame, et Euroopas ei ole ühtegi riiki, kus oleks suurem sõna- ja infovabadus kui meie omas.

Ent kui vasakpoolsed juhtisid Itaaliat ja sellisele parteile nagu minu erakond anti teleuudiste ajal vaid 0,1% eetriaajast, kuigi me olime esindatud Itaalia parlamendis, senatis ja Euroopa Parlamendis, siis te, härra Sassoli – teie tegelesite nende teleuudiste saatetega – ei katkunud oma juukseid ega osalenud tänaval meelevaldustel, rääkimata sellest, et loobuda oma heldest töötasust RAIs.

Või et teie, kes te võitlete ajakirjandusvabaduse eest, olete tsensuuri vastased! Me kuulsime, mida belglased rääkisid. Aga kas Belgias on Vlaams Belangi erakonnal samasugune ajakirjandusvabadus, samasugune teabe levitamise ulatus või kas seda tsenseeritakse, nii nagu meid tsenseeriti? Itaalias tsenseeriti isegi head härra Pannellat ja kõik püsisid vakka – ka teie, vasakpoolsed. Ta pidi alustama näljastreiki: millised suurepärased vabadusvõitlejad! Ajakirjanike nõukogude liit. Millist vabadust tahab Itaalia pressinõukogu vähemusele anda? Nad peavad olema vait, neil ei ole ajaleheruumi ega eetriaega. Suurepärased vabadusvõitlejad!

Vabandan, aga need teie seast, kes on piisavalt julged, minge ja jätkake neid meelevaldusi, ühinedes Pekingis, Kuubal ja Teheranis, kus inimesed surevad ajakirjandusvabaduse eest võideldes! Häbi teile, argpüksid! Minge Teherani, minge Teherani, argpüksid, argpüksid, argpüksid, argpüksid! Elagu vabadus, elagu meie vaba ja demokraatlik riik...

(Juhataja katkestas kõneleja.)

Carlo Casini (PPE). – (IT) Austatud juhataja, kallid kolleegid! Tahaksin lisada veidi kainust nendesse ilmselgelt segastesse tunnetesse, mis mind valdavad pärast selle arutelu esimest etappi. Olen täiesti nõus nende karmide sõnadega, mida meie esimees Daul ütles, aga ma nõustun ka härra Sassoliga, kes peaks olema õigupoolest minu poliitiline vastane.

Lubage mul lähemalt selgitada. Kas ma olen hullumeelne, et mul on sellised segased tunded, või kas ma üritan asjatult leppida tõsiasjaga, et Itaalias istun ma opositsiooni ridades, samal ajal kui siin leian ma end Euroopa Rahvaparteis kõrvuti Vabaduse Rahva erakonnaga? Mulle tundub, et ma saan anda sellele vastuse, rõhutades ilmselget kontrasti infovabaduse teema ulatuse ja tähtsuse vahel, mis on väga oluline valdkond... Kui Montesquieu veel elaks, siis ei kõneleks ta mitte ainult seadusandlikust, täidesaatvast ja kohtuvõimust, vaid ka muudest võimuliikidest. Ta asetaks neljanda võimu – ajakirjanduse – esikohale, sest see kehastab vabadust, võitlust vaimse orjuse vastu ja demokraatiat.

Teisest küljest oli pärast kuudepikkust kogu Itaalia ajakirjanduse – ütleme, et nii parem- kui ka vasakpoolse ajakirjanduse – allasurumist (Itaalia ajakirjandus on olnud juba mitu kuud kehvast olukorras, sest poliitika on jõudnud tõelisse madalseisu) viimaseks piisaks karikas härra Berlusconi kohtuspeöördumine. Lubage mul öelda, et ma olin neli aastat kriminaalkohtunik kassatsioonikohtu viiendas kriminaalosakonnas, kus tehti otsuseid laimamise teemalistes kohtuasjades. Seetõttu tean, et härra Mauroli on õigus: ma nägin paljusid hagnosisid laimu kohta ja keegi ei protestinud. Kodanikel on õigus kaitsta end ka sellistes olukordades.

Seetõttu loodan, et kui me teeme tõsise katse sobitada kokku pealtnäha vastandlikud teemad, leiame tegelikult uue ja parema viisi, kuidas lahendada probleem kogu Euroopa, mitte vaid Itaalia jaoks.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Austatud juhataja, head kolleegid! Inimesed, kes tahavad tembeldada Itaalia-vastaseks, õõnestajaks ja kommunistiks igauhit, kes soovib kehtestada teabevahetuse eeskirju ja infovabadust, millega austatakse pluralismi ning mille puhul on selgelt eraldatud institutsioonilisi kohustusi täitvate isikute vara ning nende sissetulek, mis on saadud ettevõtlusest kirjastamis- ja teabevaldkonnas, teevad tõsise vea, mida ei tohi siin Euroopas andestada, õigustada ega lubada.

Meie sõnavõttudes on nimetanud Itaalia peaministrit rohkem kui üks kord. Me võiksime nimetada talle kuuluvate ajalehtede arvu: 150 Itaalias; lisaks ligikaudu 40 telekanalit. Ent probleem ei ole selles. Probleem seisneb selles, et teabe mitmekesisus – teabe sisu mitmekesisus – on iga vaba demokraatliku korra nurgakivi ning seda tuleb kasutada kaitsena igasuguse monopoolse ja oligopoolse mõtteviisi ning huvide konflikti vastu.

Iga riigi iseseisvus, ülekordamine, et Euroopa Liit ei ole superriik, lugupeetud volinik Reding, ei tohi meid panna unustama, et Euroopa Liidul on ka põhiõiguste harta, mis tuleneb õigussüsteemist, mida liikmesriigid ei saa eirata. Te teate, et just neil teemadel on Euroopa Kohus mitmel korral – Itaalia puhul, mitte süsteemiga seotud küsimustes, härra Speroni – teinud otsuseid, mida tuleb siiski täita.

Turgude üleilmastumine ja aina suurenev õhulainete kasutamine nõuab praegu sihipärasemaid Euroopa õigusnorme, et reguleerida seda tundlikku teemat, millel on niivõrd tugev mõju avalikule arvamusele ning seetõttu ka rahva suveräänsuse põhimõttele – mis on aluseks Euroopa Liidule, mitte vaid Itaalia Vabariigile – ning selle põhimõtte kasutamise viisidele.

Enam ei tohiks olla kellelgi võimalik kasutada rahva enamuse puutumatuid õigusi selleks, et õigustada ajakirjandusvabadust ähvardavaid ohte hageja ja kostja ebavõrdses olukorras, nagu see on olnud kuni viimase ajani – olgu siis kas Itaalias või Portugalis, nagu enne meenutati –, sest see õõnestab kooseksisteerimise aluseid, millel Euroopa Liit põhineb. Seetõttu on kiiresti vaja teabevaldkonnas toimuva koondumise vastast direktiivi, mis reguleerib nende isikute tehinguid, kes osalevad poliitikas ja kontrollivad samal ajal väga suurt osa meediast.

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Lugupeetud juhataja, tahaksin kiirelt öelda, et selle arutelu teema on meie Euroopa idee. Viviane Redingi ja Joseph Dauili sõnavõttud näitasid seda selgelt. Meil ei ole sihilul üks liikmesriik, vaid me peame teadma, kas me kohaldame aluslepinguid, kas me kohaldame Euroopa inimõiguste konventsiooni, mis allkirjastati 1950. aastal Roomas, ja kas me kohaldame asutamislepingu artiklit 6.

Härra Daul, kui te tsiteerite Napolitanot, siis tsiteerige teda täielikult. Itaalia Vabariigi president märkis, et õiguskaitsevahendid on olemas, ning nimetas oma kõnes asutamislepingu artiklit 7. See artikkel võimaldab meil täna seaduslikult ja ilma emotsioonideta arutada seda, et mõnes liikmesriigis – praegu Itaalias, tulevikus kusagil mujal – valitseb inimõiguste rikkumise oht.

Viimase väga olulise punktina ütlesin, et igas maailma riigis peidavad inimõigusi nõrgestada soovivad diktaatorid ja muud inimesed ennast suveräänsuse taha. Minu jaoks on Euroopa maailmajagu, kus inimõigused on universaalsed. Kui me ei suuda endale tunnistada, et meil, kes me istume samas parlamendis, on õigus ja kohustus jälgida, mis juhtub ühes liikmesriikidest, siis kuidas me saame öelda kaugetele diktaatorlikele riikidele, et me kaitseme üht universaalset ideed, mis on niivõrd oluline eelkõige naiste õiguste kaitsmisel?

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Lugupeetud juhataja, see on kummaline, et kui me räägime Euroopa Parlamendis sõnavabadusest Itaalias, siis ületame pidevalt ettenähtud aja ning piirame sellega kaudselt järgmist kõnelejat. Seetõttu üritan rangelt püsida mulle ettenähtud kõneaja piires.

Pean ütleva, et minu arvates oleks palju asjakohasem pidada seda arutelu Itaalia parlamendis, mitte Brüsselis asuvas Euroopa Parlamendis, kui me just ei soovi – nagu keegi juba ütles – arutleda ajakirjandusvabaduse üle laiemalt, see tähendab Euroopa mandri kontekstis. Jättes arvamused kõrvale, arvan ma siiski, et nimetamist väärivad mõned härra Speroni poolt juba enne esitatud andmed, mille üle me võiksime järele mõelda.

Ma võin kinnitada, et 455 kohtuotsusest, mille on teinud Euroopa Inimõiguste Kohus sõnavabadust käsitleva artikli 10 rikkumise kohta, on 29 seotud Prantsusmaaga, 28 Ühendkuningriigiga, 15 Kreekaga, kümme Rumeeniaga, kaheksa Poolaga ja vaid seitse Itaaliaga. Tahaksin, et te mõtleksite nende andmete peale.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Ma ei süüdistas selle arutelu jälgijaid selles, kui nad arvavad, et siin ei ole Euroopa Parlament, vaid Itaalia parlament. Siiski ei ole me Itaalia parlamendis ning seetõttu ei ole see õige

koht, kus korraldada selliseid peamiselt riiklikke poliitilisi arutelusid. Me kõik teame Itaalia peaministri värvikat isikut. Aga küsimus ei ole praegu selles. Küsimus on selles, kas meie kui Euroopa institutsioon oleme pädevad tegema otsuseid neis küsimustes. Vastus sellele on ühene. Volinik Reding ütles seda täna meile, kui ta väitis, et need teemad ei ole Euroopa pädevuses ning et me ei saa võtta rolli, mis ei kuulu meile.

Kuna see teema ei ole meie pädevuses, siis tuleb seda seega arutada ja selle üle otsustada riigi tasandil. Kui me võtame volitusi, mis meile ei kuulu, ja sekkume teemadesse, mis ei ole meie pädevuses, siis me pigem vähendame kui suurendame oma õiguspärasust. Me kahandame selle institutsiooni usaldusväärsust, mida me esindame, ning enda ja kodanike vahelise distantssi ahendamise asemel hoopis kasvatame seda. Kui tahame saavutada oma kodanike austust, siis peame hakkama pidama kinni oma pädevuse piiridest.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Austatud juhataja! Euroopa Liidul on kohustus tagada meedia pluralism. Ajakirjandusvabaduse teemaline arutelu puudutab massiteabevahendite omandiõiguste pluralismi, nende struktuuri ja nende juhtide ametisse nimetamise korda, poliitika-, äri- ja meediaringkondade vahelisi suhteid ning kodanike juurdepääsu erinevatele arvamustele. Usun, et nõustute minuga, et tänase arutelu teemaks oleva meedia olukord Itaalias ei ole kooskõlas aluspõhimõtetega, mida on vaja ajakirjandusvabaduse tagamiseks selles riigis.

Seepärast palume komisjonil vastata Euroopa Parlamendi viimaste aastate taotlustele ning pakkuda välja teatavate kriteeriumide määratlused, et hinnata nende õiguste ja vabaduste võimalikke rikkumisi igas liikmesriigis.

Meie eesmärk on loomulikult kaitsta kodanike õigust saada eri laadi teavet, nii nagu ajakirjanikel on õigus vabalt teavet anda, sest informatsioon annab meile suurema vabaduse, nagu ütlesid meelevaldajad eelmisel laupäeval.

Sarah Ludford (ALDE). – Lugupeetud juhataja, see pole kindlasti kokkusattumus, et eelmisel nädalal võitsid Briti konservatiivid Rupert Murdochi poolehoidu ning hääletasid eile selle poolt, et suruda maha see arutelu ajakirjandusvabaduse teemal. Samal ajal kui uued ekskommunistlikud liikmesriigid on teinud suuri edusamme vaba ajakirjanduse suunas, on Silvio Berlusconi meedias selline võim, et see oleks muutnud Erich Honeckeri kadedusest roheliseks.

Ent ähvardused, hirmutamine ja ahistamine, mida Berlusconi ei kasuta mitte ainult ajakirjanduse, vaid ka presidendi ja kohtunike vastu, ei ole kaugeltki mitte ühe riigi enda asi. See on Euroopa suur mure. Volinik Reding ütles väga veidralt, et me ei tohiks kasutada ELi institutsioone riikide probleemide lahendamiseks. Aga miks meil siis on Euroopa lepingud ja seadused, mis sisaldavad muu hulgas põhiõiguste ja õigusriigi nõuet?

Tegelikult on ELil selge õiguslik pädevus tegutseda, et toetada sõnavabadust ja põhiõigusi üldiselt. See õiguslik alus on olemas ja seda tuleb täiendada meedia mitmekesisust ja pluralismi käsitlevate õigusaktidega. Voliniku passiivsus valmistab väga suurt pettumust.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Austatud juhataja, lugupeetud volinik, head kolleegid! Itaalias on põhiseaduse artiklis 21 ja 2004. aasta seaduse nr 102 artiklis 3 määratletud ajakirjandusvabaduse ulatus ning sätestatud selle piirangud: ajakirjandus peab olema objektiivne, põhjalik, õiglane ja erapooletu, kaitsma alati inimväärikust kooskõlas Euroopa Liidu sätestatud põhimõtetega. Interneti- ja digitaalajastul, kui pidevalt antakse välja uusi ajalehti, näitab avalik-õiguslik ringhääling saateid, mis on varjamatult vaenulikud valitsusjuhi vastu, samal ajal kui ajakirjandust ja meediat hirmutavad Silvio Berlusconi kahjutasunõuded kahe ajalehe vastu.

Tegelikult ei piisa 1100 raadiojaamast, 162 ajalehest ja mitmesajast eraõiguslikust telekanalist, et tagada meedia pluralism, mida oletatavasti ähvardab Silvio Berlusconi tegevus. Meile jääb kahtlus, et kui teatav meediat mõjutav võim teeb algust tsenseerimisega, siis tahab ta saada ise poliitilise võimu juurde. Muijal maailmas kasutatakse praegu sama süsteemi, sest mõjukad ajalehed, nagu El País, The Sun ja Tarin, tunduvad kiirelt oma poliitilist joont muutvat.

Ent selle asemel, et võtta vastu oma poliitiline strateegia, tuginevad Itaalia vasakpoolsed oma riigi ajakirjanike liidule, et korraldada kõige ebalojaalsem ja kangekaelsem demokraatiavastane rünnak ametis oleva valitsuse vastu, võttes sel puhul ette rea organiseeritud tegusid. Sellegipoolest toetavad kodanikud väga peaministrit, kelle Itaalia elanikkond on vabalt valinud, ning usuvad, et Euroopa Parlament suudab kinnitada – nagu ta tegi 2004. aastal –, et ajakirjandusvabadus on vääriselt hinnatud ja kindel vara.

Rita Borsellino (S&D). – (IT) Austatud juhataja, lugupeetud volinik, head kolleegid! Ei mina ega minu fraktsioon – kes seda arutelu toetas ja soovis – ei kavatse Itaalia sisepoliitilisi sõnavalinguid Euroopasse üle

tuua. Infovabaduse teema puudutab meid kõiki. See puudutab ka Euroopa Liitu, kes saab reguleerida ja peab reguleerima küsimust ühenduse tasandil, et seista vastu poliitiliste ja majanduslike tingimuste seadmisele ning tagada teabe tõeline mitmekesisus.

Ebanormaalne olukord Itaalias, kus peaminister on ka mõnede kõige olulisemate eraõiguslike võrkude omanik, tuleneb otseselt sellest ohtlikust seosest meedia ning poliitilise ja majandusliku võimu vahel. Just sel põhjusel soovime Euroopa õiguslikku meetet – meetet, mis pole kaugeltki Itaalia-vastane õigusakt, vaid mis aitab tagada teabe mitmekesisuse, hoida ära koondumist ja huvide konflikti. Seetõttu palume komisjonil sekkuda praegu võimalikult kiiresti – nagu Euroopa Parlament on juba varem palunud – et anda Euroopa Liidule ühised eeskirjad infovabaduse tagamise kohta kõigi Euroopa kodanike jaoks.

Sophia in 't Veld (ALDE). – Lugupeetud juhataja! Pean tunnistama, et olin üsna šokeeritud volinik Redingi väitest, sest tõepoolest vastutavad liikmesriigid eelkõige selle eest, et tagada demokraatia ja põhiõiguste austamine. Aga te eksite, kui ütlete, et ELil ei ole siin mingit rolli.

Esiteks on meil Euroopa Liidu lepingu artikkel 6, milles on sätestatud: „Liit on rajatud vabaduse, demokraatia, inimõiguste ja põhivabaduste austamise ning õigusriigi põhimõtetele, mis on ühised kõikidele liikmesriikidele.” Tõestamaks, et see pole vaid sõnakõlks, koostas Euroopa Liit enda jaoks artikli 7 – õigusliku vahendi, millega jõustada artikkel 6.

Teiseks, proua Reding, kui me peame läbirääkimisi kandidaatriikidega, siis nõuame, et nad kohaldaksid kõige kõrgemaid ajakirjandusvabaduse norme, vastasel korral ei saa nad Euroopa Liiduga ühineda. See nõue on sätestatud Kopenhaageni kriteeriumides. Miks me siis kohaldame kandidaatriikide suhtes teistsuguseid norme kui praeguste liikmesriikide suhtes, volinik Reding? Meil on veel riike, kus rikutakse ajakirjandus- või sõnavabadust, näiteks Tšehhi Vabariik, kus võeti just vastu ajakirjandusvabadust piirav seadus, või Lirimaa, kes võttis vastu usuteotuse vastase üliirange õigusakti. Volinik Reding, ütlen lõpetuseks, et kui me tahame ennast tõsiseltvõetavaks väärtustel põhinevaks ühenduseks pidada, siis peab Euroopa Komisjon tegutsema.

János Áder (PPE). – (HU) Lugupeetud juhataja, daamid ja härrad! Kuulsime Guy Verhofstadti meile tund aega tagasi rääkimas, kuidas me peame ühinema, et kaitsta vabaduse väärtust. Pean teile ütlema, et nõustun temaga. Sõnavabadus on oluline põhiõigus. See seisukoht on siiani arutelu jooksul kõlanud. Samuti nõustun ja usun kindlalt, et siin istungisaalis ei leidu mitte ühtegi Itaalia poliitikut, kes sooviks piirata sõnavabadust.

Arutelu kuulates tuli mulle pähe kaks küsimust. Miks peavad sotsialistlikud ja liberaalsed parlamendiliikmed oluliseks kaitsta teatavaid poliitilisi põhiõigusi vaid teatavate õiguste korral ja ainult teatavatel juhtudel? Kas õigus koguneda on oluline põhiõigus? Kas see on sama oluline põhiõigus kui sõnavabadus? Kindlasti on. Ent kolm aastat tagasi te ei protestinud, kui Ungaris ajas sotsialistlik valitsus laiali rahvahulga, kes oli kogunenud tähistama 1956. aasta revolutsiooni.

Kas õigus kasutada oma keelt on oluline põhiõigus? Kas see on sama oluline põhiõigus kui sõnavabadus? See on kindlasti oluline. Ent jällegi – te ei protesti, kui ametiasutused Slovakkias, Euroopa Liidu liikmesriigis, soovivad piirata vähemuste õigust kasutada nende oma keelt.

Kas isiku privaatsuse kaitsmine on oluline põhiõigus? See on kindlasti oluline põhiõigus. Ma arvan, et igal juhul – olgu see Itaalia peaminister või keegi teine – peab olema ja on õigus algatada kohtumenetlus valesüüdistuste ja laimu vastu.

Ajakirjandusvabadus on tõesti oluline õigus, aga miks te vaikisite viimased 20 aastat, kui oli näha, et kunagistes sotsialistlikes riikides olid meediakanalite omandiõigused koondunud lõviosas endiste kommunistlike parteide kätte? Palun teilt vaid seda, et te ei rakendaks topeltstandardeid.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Lugupeetud juhataja, kallid kolleegid! Ma tean, et 30. septembril tutvustas komisjon uurimust meedia pluralismi näitajate kohta liikmesriikides. Ent 2008. aastal võttis Euroopa Parlament vastu Marianne Mikko koostatud raporti, milles Euroopa Komisjonil ja liikmesriikidel paluti tagada „arvamuste paljusust meedias, meedia pluralism ning kõikidele ELi kodanikele juurdepääs vabale ja mitmekülgsemale meediale”.

Veelgi varem, 2004. aastal, võttis Euroopa Parlament vastu Johanna L. A. Boogerd-Quaaki raporti sõna- ja infovabaduse rikkumise ohtude kohta ELis. Selles raportis paluti komisjonil esitada teatis meedia pluralismi tagamise kohta kõikides liikmesriikides. Siiani ei ole komisjon Euroopa Parlamendi taotlustele veel selgeid vastuseid andnud.

Austatud volinik, te märkate, et ma ei nimetanud ei oma riiki ega selle peaministrit. Ent mina kui Euroopa kodanik küsin teilt siin Euroopa Parlamendis, mida kavatseb komisjon teha Euroopa tasandil, et tagada meedia pluralismi kindlustatus kõikides liikmesriikides.

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Austatud juhataja, kallid kolleegid! Ettepanek võidelda väidetava rünnakuga ajakirjandusvabaduse vastu Itaalias näitab minu arvates poliitiliselt vildaka ja läbimõtlematu tee valimist. Lisaks näib, et selgelt on üle piiri mindud mõnede karmide sõnadega, mida on võrdsustatud viha ja mõningase sallimatusega. Ent on väga kummaline, et selline demokraatia vähenemine (või väidetav vähenemine) Itaalias leiab aset alles nüüd ja nii silmatorkaval viisil, kuigi parementsentristlik ja samuti vasaktsentristlik valitsus, millesse ka mina olen kuulunud, on meie riiki kordamööda juhtinud.

Kui Itaalias eksisteerib tõesti selline kitsarinnalisuse ja demokraatiavastasuse müür, siis miks ei ole seda vasakpoolse valitsuse nii pika ametiaja jooksul kunagi maha lõhutatud? Kas meil on tegemist hoolimatuse, tagasihoidlikkuse või mugavusega või – mis tundub mulle palju loogilisem – lihtsa tähelepanekuga, et Itaalia demokraatianormid on kooskõlas lääne ja Euroopa omadega?

Kui me tõesti soovime erakorralise meetmena – nagu see, millega on käesoleval juhul tegemist, ma vabandan proua Serracchiani ees, et küsimus puudutab ühte riiki, mitte Euroopat – kinnitada, et meie riigis on demokraatia olemas, siis me peaksime paluma vabariigi presidendilt Giorgio Napolitanolt, austusega tema kui institutsiooni vastu, kas ta peab ennast sellise riigi presidendiks, kus teabe mitmekesisus on ohus, vabadus kontrolli alt väljas ja demokraatia jõud raugemas. Kui selline olukord peaks valitsema, siis ma ei usu, et president Napolitano jätaks selle hukka mõistmata, sest ta kasutab kindlalt oma eesõigust tagada meie põhiseaduse täitmine.

Kuna see teema puudutab siiski – lugupeetud kolleegid vasakult, mul on kahju seda öelda – Itaalia poliitilisi küsimusi väga kohalikul tasandil, omandades kunstlikult Euroopa ja nüüd ka sisepoliitilise mõõtme, siis tuleb märkida, et kuni Itaalia vasakpoolsed, kes olid kunagi palju võimsamad ja kindlamad, lasevad end koomikutel ja demagoogidel poliitiliselt juhtida, muutuvad nad aina võimukaugemaks. Ma ei usu, et Woody Allen dikteerib president Obamale, millist joont ta peaks järgima.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Austatud juhataja, lugupeetud volinik! Endise ajakirjanikuna ei oleks ka mina kunagi arvanud, et 50 aastat pärast seda, kui me hakkasime Euroopat üles ehitama, ning veidi aega enne Lissaboni lepingu jõustumist vaidleme teatavate aluspõhimõtete ja väärtuste üle, millele tuginedes Euroopa Liit on rajatud ja loodud.

Need on sellised väärtused nagu ajakirjanduse sõltumatus, meedia pluralism, iga isiku ja eelkõige ajakirjanike sõnavabadus, iga isiku võrdsus seaduse ees või, palun väga, isegi selline aluspõhimõte nagu võimude lahusus. Kas meil on võimude lahusus, kui riigi peaminister, teisisõnu kõrgeim täidesaatev organ omab ja kontrollib suuremat osa oma riigi meediast ning hageb ülejäänuid?

Itaalias toimuv ei ole vaid Itaalia probleem, see on Euroopa probleem, sest just Euroopa Liidu usaldusväärsus on ohus, kui ta kontrollib ja arvustab aluspõhimõtete rikkumisi kolmandates riikides, ent lubab samade väärtuste ja põhimõtete rikkumist enda õuel.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Austatud juhataja, kallid kolleegid! Paljud teist on lugenud Kafka „Protsessi”. See on ilukirjanduslik teos, aga selles kirjeldatakse, mis toimub praegu meie riigis, tugevate demokraatlike traditsioonidega riigis, kus on suveräänse rahva valitud valitsus, aga kus demokraatlikku häält üritatakse nõrgestada ennenägematu rünnakuga meedia ja kohtute poolt.

Me arutleme infovabaduse üle, kui 72% ajakirjandusest on valitsuse ja peaminister Berlusconi vastu. Ajalehtede vastu esitatud hagidest 70% on algatanud vasakpoolsete juhid ning nende arvatavad kahjutasunõuded ulatuvad 312 miljoni euroni, sealjuures alates 1994. aastast on neid nõudeid olnud kokku 486 miljoni euro ulatuses. See võrdub 32 miljoni euroga aastas. See on justkui täiendav rahastamisviis kohtute kaudu.

Me ütleme ja kinnitame teile, kallid kolleegid, kes te esindate Euroopa demokraatiat, et Itaalias tegutseb kohtute ja meedia võim suveräänse rahva tahte vastaselt erakondlike ja teatud klassiga seotud poliitiliste huvide nimel. Kui valitsus kukutatakse, on demokraatia Itaalias seega ohus. Põhiline isik, kes seda põhimõtet sisuliselt õõnestab, on Antonio Di Pietro. Lõpetuseks tahaksin tänada volinik Redingit tema suurepärase tasakaalukuse ja demokraatiatunnetuse eest; ta on koostanud aruka ja korrektse aruande.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Ajakirjandusvabadus ei ole ahistamise vastu kunagi piisavalt kaitstud. Iga kord, kui mõni Euroopa Liidu liikmesriigi president või peaminister ründab ajakirjanikke – isegi kui ta

teeb seda vaid seetõttu, et ta ei ole nendega nõus –, peab Euroopa Komisjon, Euroopa Parlament ja igati meid reageerima.

Itaalias üritab peaminister kõigi võimalike vahenditega opositsiooni ajakirjandust hirmutada. Rumeenias üritab president seada halba valgusesse ajakirjandust ja ajakirjanikke, kes teda kritiseerivad. Mõlemal juhul on teatud poliitikud, kes peavad end seadusest kõrgemalseisvaks, läinud liiale. Rumeenias on meil viimaste andmete kohaselt president, kes mitte ainult ei solva, peta ega laima ajakirjanikke, vaid kuritarvitab ka muul viisil võimu. Seda näikse ta presidendivalimiste eelõhtul tegevat mis tahes eesmärgil, sealhulgas seadust rikkudes, et aidata ennast kui praegust riigipead taas valimisvõidule.

Just seetõttu pöördun ma Euroopa Komisjoni poole, nii nagu ma tegin 23. septembril, et mõista avalikult hukka nii Rumeenia presidendi kui ka Itaalia peaministri sedalaadi käitumine.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Austatud juhataja, head kolleegid! Tahaksin kinnitada, et Itaalias on ajakirjandusvabadus olemas ja tugevam kui kunagi varem. Need sõnad kuuluvad tuntud ajakirjanikule Giampaolo Pansale, kes oli aastaid ja aastakümneid üks tunnustatumaid autoreid, kirjutades ajalehele La Repubblica, mis kuulub Espresso-Repubblica kontsernile. Sealt pidi ta lõpuks lahkuma, sest kontserni juhtkond süüdistas teda revisionismis, mis on Itaalias teadupärast üks raskemaid kuritegusid, mida võib toime panna Itaalia juhtiv haritlaskond ja juhtiv kultuuriringkond, mis on täiesti vasakpoolne: vaadake vaid demokraatide erakonna eelvalimisi, kus on kõrvuti kõik – alates pankuritest kuni meie riigi kõige tuntumate näitlejate, režissööride ja ajakirjanikeni.

Ent infovabadus ei tähenda vabadust solvata või laimata. Paraku antakse õiglase ärakuulamise õigus alati vasakpoolsetele: kui härra Prodi kaebab kedagi kohtusse, siis on kõik korras; kui härra D'Alema kaebab, siis on kõik korras; kui härra Di Pietro kaebab, siis on samuti kõik korras. Di Pietro on purustanud rekordi – muuseas, kohtusüsteem kaebab ajakirjandust kohtusse rohkem kui poliitikud – La Repubblica avaldatud andmete kohaselt on ta esitanud 357 kaebust ning saanud juba 700 000 eurot kahjutasu. Kuulsime oma kolleegide esitatud andmeid. Kokkuvõtteks võib öelda, et kui meil on probleeme tasakaalu taastamisega – ning ma usun, et selline probleem on Itaalias olemas – siis ainus erakond, kellel on õigus seda nõuda, on paremsentristlik erakond.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Austatud juhataja, head kolleegid! 2008. aastal toetas Berlusconi valitsus ajakirjandust ning raadio- ja telejaamu otsetoetustega kokku 206 miljoni euro ulatuses. Nagu selgus, läks suurem osa neist miljonitest neljale peamisele vasakpoolsele ajalehele.

Berlusconi valitsuses on Itaalia kõige heldemad ajakirjandusvabaduse toetajad. Itaalias ja kogu Euroopas on vasakpoolsed algatanud kampaania, väites, et ajakirjandusvabadus on ohus. See kampaania põhineb laimavatel väljamõeldistel ja alatutel valedel. Ning huvitaval kombel – nagu selgus ka siin – algatasid nad selle kampaania alles pärast seda, kui peaminister Berlusconi oli õiguspäraselt nõudnud hüvitist kahelt vasakpoolsest ajalehelt, mis olid teda laimanud, süüdistades teda vääritud käitumises, kusjuures need süüdistused põhinesid täielikel väljamõeldistel, mis on allpool igasugust head ajakirjandustava.

Peaminister Berlusconi on üks esimesi, kes väidab, et ajakirjandusvabadus on väga oluline, aga solvamis-, tüssamis-, häbistamis- ja laimamisvabadus on midagi hoopis muud. Sellisel juhul on igal kodanikul – seega ka peaminister Berlusconil – õigus olla valmis end kaitsma, kasutades talle kättesaadavaid demokraatlikke vahendeid ja paludes tsiviilkohtul arutada tema vastaseid kirjalikke rünnakuid. Ma lisaksin, et seda on teinud ka teised vasakpoolsete juhid.

Victor Boștinăru (S&D). – (IT) Lugupeetud juhataja, kallid kolleegid! See ei ole vaid itaallaste vaheline arutelu. See arutelu puudutab eelkõige Euroopat.

(RO) Härra Berlusconi ei ole kindlasti ainuke näide isikust, kes rikub põhilisi õigusnorme, mis reguleerivad massiteabevahendeid. Traian Băsescu käitub sageli agressiivselt ja mittedemokraatlikult ning hirmutab massiteabevahendeid, kasutades väljendeid, mida ma ei saa siin Euroopa Parlamendis korrata.

Kui Euroopa riigipead või valitsusjuhid soovivad jätkata sellist käitumist, saab Euroopa ajakirjandusvabaduse hartast üks ilus paberitükk. Meist, Euroopa Liidust, tehakse naerualused, kui me analüüsime ja kritiseerime infovabadust Aasia ja Aafrika riikides, samal ajal kui seda vabadust ei kaitsta ega austata Euroopa Liidus.

Seetõttu teen ettepaneku võidelda selle monopolise olukorra vastu komisjoni pakutud vahendite ja komisjoni volitustega, jõustades samal ajal ajakirjandusvabaduse harta, mida toetab Euroopa võim.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Lugupeetud juhataja, palju aega tagasi ütles tuntud Rootsi kirjanik August Strindberg: „Teil on võim. Mul on sõnad. Mul on võim sõnade üle.” Ent see väide ei kehti praegu Itaalias kirjanike ja ajakirjanike kohta, kellel keelatakse pidevalt kasutada õigust end vabalt väljendada.

Viimase kolme aasta jooksul on ähvardatud 200 ajakirjanikku selle eest, mida nad on kirjutanud. Itaalias toimuv puudutab igal juhul meid kõiki. Vabadus kõneleda, kirjutada ja lasta oma sõnad vabalt avaldada on kõigi 500 miljoni Euroopa kodaniku põhiõigus.

See, mis toimub Itaalias, näitab, et sõnavabadus on mõnikord ohtlikum kui relvad sellises režiimis, mis haarab võimu sõnavabaduse üle. Täna on Euroopa Parlamendil ainulaadne võimalus tuua esile meie kõige positiivsemad omadused. Siin saame kinnitada, et põhivabadused on ohus. Itaalia mured on ka meie mured.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Austatud juhataja, head kolleegid! Tänane arutelu on tõepoolest uskumatu, sest Itaalias on infovabadus tagatud ja tunnustatud põhiseaduslik õigus. Eelkõnelejad esitasid andmeid Itaalias ilmuvate ajalehtede arvu ja poliitilise meelsuse kohta.

Võtan endale õiguse anda mitteitaallastest parlamendiliikmetele ülevaade ajakirjandusest. Siin on mõned sõltumatud ajalehed, mis ma otsin eile lennujaamas: siin on kommunistlik ajaleht *Il Manifesto*, demokraatide ja vasakpoolsete demokraatide erakonna ajaleht *L'Unità*, mille asutas Antonio Gramsci, ja demokraatide erakonnaga ühinenud Margherita partei ajaleht *L'Europa*. Lisaks on demokraatide erakonnal ka *D'Alema-Letta* fraktsioon, millel on oma ajaleht *Il Riformista*. Siis on meil Kommunisti Taasasutamise Partei, millel on oma ajaleht *Liberazione*. Eelmisel aastal see partei lõhenes ning eraldunud erakond asutas oma häälekandja *L'Altro*.

Viimaks on siin selle arutelu poliitiline aines: *Il Fatto Quotidiano*. Kas te teate, kellele see ajaleht viitab? See viitab Di Pietro parteile, kes on tänase arutelu taga olev juhtiv jõud. See on partei, kes väidab siin Euroopa Parlamendis, et meil ei ole infovabadust, kuigi ta asutas Itaalias kümme päeva tagasi ajalehe.

Austatud juhataja, kokkuvõttes tundub, nagu räägiksin ma teile, et Itaalias on nälg ja puudus, ehkki eelmisel nädalavahetusel olin oma kodumaal vorstifestivalil, kus söödi praeliha ja joodi veini. See on paradoks vasakpoolsete jaoks, kellel on nii palju ajalehti, aga kellel pole lugejaid ega hääli. Kui nad soovivad neid tagasi võita, peavad nad esitama tõsisemaid argumente.

Mary Honeyball (S&D). – Austatud juhataja, ka mina soovin ühineda üleskutsega kehtestada Euroopa direktiiv infovabaduse, ajakirjandusvabaduse ja meedia pluralismi kohta. Kuigi siin on arutatud infovabadust Itaalias, on tõsisemaid probleeme ka muudes Euroopa Liidu riikides, nagu ütlesid teised kõnelejad.

Üks neist on Ühendkuningriik. Rupert Murdochit juba nimetati. Üks põhjusi, miks me seda direktiivi minu arvates vajame, ongi Rupert Murdoch. Ta ei ole riigipea, aga ta on rahvusvaheline meediamogul oma väga kindla tegevuskavaga. Ta pole demokraatlik ning me peame kehtestama seadusi Rupert Murdochi eelistuste, samuti Silvio Berlusconi eelistuste pärast.

David Casa (PPE). – (MT) Ma olen pärit Maltalt ning seega, nagu te teate, on Itaalia meie naaberriik, keda oleme palju aastaid järginud. Sõnavabadusega seotud küsimustes võtab meie riik samuti Itaaliast eeskujut, sest Itaalia on selge näide demokraatiast. Seetõttu on kõnealusesse siseküsimusse kaevumine, nagu Itaalia sotsialistid soovivad, minu arvates häbiväärne poliitika selle riigi jaoks. Ma poleks kunagi arvanud, et itaallased soovivad oma riiki Euroopa Parlamendis sellisel ebaõiglasel moel rünnata. Arvan, et suudan paremini mõista, miks itaallased ei usalda vasakpoolseid Itaaliat valitsema rohkem kui mõneks kuuks. Selle erakonna poliitikat analüüsides selgub, et neile sobivad vaid need, kes soovivad rünnata demokraatiat ennast, mistõttu arvan, et nad oleksid pidanud võtma kuulda Itaalia presidenti. Soovin teda tunnustada tema sõnade eest selle kohta, et niisuguse arutelu koht ei ole Euroopa Parlamendis, vaid sellega tuleks tegeleda Itaalia parlamendis.

Stanimir Ilchev (ALDE). – (BG) Täna, austatud juhataja. Ma kõnelen ühe täna siin kritiseeritud riigi – Bulgaaria – keeles. Kui ma oleksin praegu Bulgaarias ajakirjanik, nagu ma kunagi olin, siis ilmselt valiksin ma mingi ajalehe esikülje pealkirjaks ühe siin välja käidud risti vastupidistest väidetest. Üks selline väide on see, et me ei peaks muutma Euroopa Parlamenti kellegi hääletoruks, ammugi mitte kõrgemaks apellatsioonikohtuks. Teise väitega, mis pärineb sotsialistide fraktsiooni kõnelejal, soovitakse meil mitte suhtuda Euroopa Parlamenti kui muuseumisse, kus on vanad asjad, mida ei või liigutada.

Ma arvan, et tõde on kusagil vahepeal. Seda näitab Guy Verhofstadti ettepanek koostada direktiiv, mis peab looma ajakohasema ja demokraatlikuma süsteemi kõigi täna meediavabaduse ja meedia pluralismi teemal arutatud küsimuste reguleerimiseks. Aga lisaks pluralismi ja vabaduse küsimustele ning ajakirjanike kaitsmisele

tuleks selles direktiivis käsitleda ja õigupoolest eriti suure tähelepanuga vaadelda ka meediaressursside koondumise vähendamist muu hulgas riigi meediasüsteemides.

Viviane Reding, komisjoni liige. – Austatud juhataja, ma arvan, et see arutelu on olnud ülimalt tähtis, sest selle käigus on päevselgeks saanud Euroopa Parlamendi kindel üksmeel selles, et ajakirjandusvabaduse puhul saa me seada mingeid tingimusi, vaid see on meie Euroopa Liidu alustala. Me peame seda kaitsma, see on põhiväärtus. Kui seda ei austata, peame me sõna võtma, kui tekib probleeme, siis tuleb meil nende lahendamiseks tegutseda.

(Juhataja palus istungisaalis vaikust.)

Samuti on Euroopa Parlament ühel nõul, et meediavabadus on probleem, mida tuleb vaadelda kõikides liikmesriikides. Paljud teist ei ole siin Euroopa Parlamendis varem olnud, seega tuletaksin meelde Euroopa ajakirjandusvabaduse hartat, mis loodi Euroopa ajakirjanike eestvedamisel. Harta koostati peamiselt selleks, et aidata uute liikmesriikide ajakirjanikke, kes olid sellist abi ajakirjandusringkonnalt palunud.

Tahaksin seda meelde tuletada, sest siin parlamendis on öeldud, et mitmes meie liikmesriigis on probleeme avalik-õigusliku televisiooniga. Mulle meenub, et käisin ühes neist liikmesriikidest – see oli Ungari –, et tõhustada avalik-õigusliku televisiooni olukorra parandamist. Arvan, et seda tuleks teha kõikides liikmesriikides, kui seal esineb probleeme.

Just sel põhjusel hääletasime uues piirideta televisiooni direktiivis Euroopa Parlamendi toetusel selle poolt, et luua sõltumatud meediaasutused kõikides meie liikmesriikides. Võin kinnitada Euroopa Parlamendile, et alati, kui tekib probleeme nende sõltumatute meediaasutuste loomisega, võtab komisjon meetmeid.

Asi, milles ei jõuta siin parlamendis praegu kokkuleppele, on viis, kuidas ühendada ELi pädevus meediapoliitikaga. Ma arvan, et paljud liikmesriigid ei kuulnud minu sissejuhatust, kus ma tsiteerisin põhiõiguste hartat, mis on väga ühemõtteline. Ma tsiteerisin ka põhiõiguste harta artikli 51 lõiget 1, milles on samuti väga selgelt kirjas harta rakendamise aeg ja rakenduseeskirjad. Seega ma arvan, et igaüks saab seda lugeda ja meelde tuletada.

Kahjuks keegi ei kuula praegu, kuigi see on väga oluline.

(Juhataja palus veel kord vaikust.)

Oma sissejuhatavas sõnavõtus nimetasin ma ka väga selgeid meetmeid, konkreetseid näiteid selle kohta, kus EL saab tegutseda ja on tegutsenud, ning ma rõhutasin probleeme, mis tuleb lahendada riigi tasandil. Itaalia konstitutsioonikohus, kes tegi eile otsuse, näitas selgelt, mida see tähendab.

Nüüd on Euroopa Parlament esitanud mitu selget nõudmist ning ma tahaksin neile vastata, kui parlament lubaks ja kuulaks.

(Juhataja palus taas vaikust.)

Euroopa Parlament nõuab meedia pluralismil põhinevat käsitust ja seda on ka lubatud. Meedia pluralismi teemalises töös on tehtud suuri edusamme ning me oleme avaldanud teise etapi dokumendid meedia pluralismi riskinäitajatega. Võib-olla ei ole mõned parlamendiliikmed neid näinud. Need on Internetis kättesaadavad. Nendega saab tutvuda ja need kujutavad endast väga tähtsat tegurit, mille toel saab teha seda objektiivset tööd meedia pluralismi valdkonnas, mida Euroopa Parlament on soovinud.

Pean ütlema, et olin väga pettunud, kui meil oli sel teemal avalik seminar ning mitte ükski parlamendiliige ei ilmunud kohale, et seminaril osaleda. Aga riskinäitajad on nüüd avaldatud ja nendega saab tutvuda. Need on meie edasise töö alus.

Teine küsimus: miks ei rakenda komisjon Itaalia puhul ELi lepingu artiklit 7? Esiteks on artikkel 7 väga erandlik säte. Siiani ei ole ELi institutsioonid seda kunagi rakendanud. Seda kohaldataks vaid siis, kui oleks tegemist riigi kohtuliku korra ja põhiõiguste süsteemi täieliku kokkuvarisemisega asjaomases liikmesriigis. Ma ei arva, et me oleme üheski oma liikmesriikidest sellisesse olukorda jõudnud. Ent selles artiklis on märgitud – ning see on väga huvitav –, et Euroopa Parlamendil endal on võimalus rakendada ELi lepingu artiklit 7. Seega kutsun Euroopa Parlamenti üles rakendama ELi lepingu artiklit 7, kui ta tõesti arvab, et tõendid on piisavad.

Kolmas küsimus: mitmed parlamendiliikmed kõigist fraktsioonidest – ning minu arvates on siin parlamendis suhteliselt suur üksmeel – on soovinud ELi direktiivi meedia pluralismi ja meediakanalite koondumise kohta.

(Juhataja palus taas vaikust.)

See on tähtis küsimus, mida tuleb põhjalikult arutada. Teile võib-olla meenub, et Euroopa Komisjon alustas tööd selle direktiivi eelnõu kallal 1990. aastatel, ning ehk mäletate ka seda, et eranditult kõik liikmesriigid olid tol ajal selle direktiivi vastu, sest seda peeti väljaspool ELi pädevust olevaks.

Nüüd on olukord ilmselt muutunud ning enamik liikmesriike arvab, et see võib hakata kuuluma ELi pädevusse. Muidugi oleks võimalik jõuda asutamislepingu väga vaba tõlgenduseni, mille järgi oleks ELil võimalik seda küsimust arutada. Ent enne kui hakkame selle peale isegi mõtlema, vajaks komisjon kogu Euroopa Parlamendi tugevat toetust. Ning mina sooviksin, et Euroopa Parlament määraks selgelt kindlaks, milliseid siseturu probleeme ta soovib selle direktiiviga lahendada.

Te teate, et mina isiklikult ei ole selline volinik, kellel oleks probleeme õigusaktide väljaandmisega. Olen viimasel viiel aastal andnud välja õigusakte, kui neid on vaja. Ent selle tegemiseks on meil tarvis selgeid tõendeid küsimuste kohta, millele soovime vastust. Kas õigusakt lahendaks probleemid, mida te täna silmas peate? Kas me saaksime seda õigustada ELi praeguse pädevuse alusel? Kas sellel on selge riigiülene mõõde? Kas sellel on selge siseturu mõõde, kuna – ärge unustage – kõikidel õigusaktidel, mille me juba oleme esitanud, on olnud siseturuga seotud õiguslik alus.

See kõik tuleks enne õigusloomeprotsessi alustamist selgeks teha. Seega kutsun Euroopa Parlamenti üles arutama seda tõsiselt; kutsun parlamenti üles vastama sellele küsimusele parlamendiliikmete enamuse vastuvõetud omaalgatusliku raportiga. Siis astub komisjon selles suunas järgmise sammu.

Vahepeal on komisjon oma kodutöö ära teinud, määrares riskinäitajad, mis aitavad meil kogu seda probleemi kõigis liikmesriikides objektiivselt analüüsida. Ma arvan, et see on see, mida Euroopa Parlament lõppkokkuvõttes soovib. Seda soovib ka üks teine institutsioon, sest me ei taha, et meie põhivabadusi kasutatakse poliitiliselt ära. Me tahame, et need vabadused oleksid meie õigus; me tahame, et need vabadused kujutaksid endast põhiväärtust ja et nendesse suhtutaks just niiviisi.

(Aplaus)

Juhataja. – Lugupeetud volinik, vabandan Euroopa Parlamendi nimel lärmi eest, mis tekkis teie sõnavõtu ajal, kui te vastasite parlamendiliikmete märkustele.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Lugupeetud juhataja, enne kui ma esitan oma isiklikud tähelepanekud, tahaksin tõstatada ühe kodukorda puudutava küsimuse. Ma ei usu, et üheltki komisjoni või nõukogu või isegi Euroopa Parlamendi liikmelt tohiks eeldada esinemist Euroopa Parlamendi ees olukorras, millesse proua Reding just praegu asetati. See on lihtsalt vastuvõetamatu!

(Aplaus)

Seetõttu palun juhatusel arutada, kuidas saame lõpetada selle häbiväärse olukorra, kus arutelu viimaste etappide ajal ja avalduste tegemise käigus peetakse vestlusi, nagu teevad seal ülalpool asepresident Vidal-Quadras ja tema endine kolleeg, kes pole huvitatud mitte millestki muust kui omavahelisest suhtlemisest. Ma ei arva, et see on vastuvõetav. Paluksin juhatusel seda uuesti arutada.

Tahaksin nüüd esitada märkuse kolleeg Weberi sõnavõtu kohta. Weber pöördus Itaalia ajakirjandusvabadust käsitleva arutelu käigus isiklikult minu poole ning tõstas Saksamaa Sotsiaaldemokraatliku Partei meediahuvide teema.

(Lärm)

Euroopa Parlamendi liikmena, aga ka oma erakonna juhtkonna liikmena tahaksin öelda, et ma tunnen kolleeg Weberile veidike kaasa. Igaüks, kes on kaotanud sama palju hääli kui Kristlik-Sotsiaalne Liit Baieris ja minu erakond, peab hoolitsema tähelepanu võitmise eest.

(Lärm)

Tahaksin märkida vaid seda, et Saksamaa Sotsiaaldemokraatliku Partei praegused meediahuvivid tulenevad Saksamaa teabekanalite tagastamisest pärast selle hõivamist natside ja kommunistide poolt SDV-s. Meie, Saksamaa sotsiaaldemokraadid, oleme uhked oma meediahuvide üle!

Joseph Daul (PPE). – (FR) Lugupeetud juhataja, tahaksin tõstatada vaid veel ühe teema, mis puudutab kogu parlamenti. Teisipäeval, 18. septembril rünnati julmalt Angelika Nieblerit, kui ta lahkus Euroopa Parlamendist

kell 23.00. Ta lükati pikali, tema telefon, raha, krediitkaardid ja kõik dokumendid varastati. Veelgi tõsisem on see, et üks Belgia restoraniomanik tuli talle appi ning kutsus kiirabi ja politsei. Poole tunni pärast saabus kiirabi, et anda proua Nieblerile abi. No nii. Pool tundi pärast seda ei olnud politsei ikka veel saabunud. Me ootame neid siimaani. Seetõttu kutsun üles juhatajat siin Euroopa Parlamendis sekkuma, sest see on juba kolmas rünnak, mille puhul politsei ei ole kohale tulnud. Siin linnas ei ole meie ohutus tagatud...

(Aplaus)

... samuti ei ole tagatud ametivõimude reaktsioon. Palun Euroopa Parlamendi juhatajal väga kindlakäeliselt sekkuda, et saada vastus seoses selle rünnakuga.

(Aplaus)

Juhataja. – Härra Daul, nagu te ütlesite, on selliseid juhtumeid kahjuks mitu korda ette tulnud ning seetõttu pean ma neid ilmselt lubamatuteks.

Arutelu on lõppenud.

Hääletamine toimub oktoobri teisel osaistungjärgul.

Kirjalikud avaldused (kodukorra artikkel 149)

Véronique Mathieu (PPE), kirjalikult. – (FR) Euroopa Parlamendi liikmel on väga raske vaadata, kuidas sellisele demokraatlikule riigile nagu Itaalia näidatakse näpuga – mis ongi selle arutelu eesmärk. Ajakirjandusvabadus on Itaalia põhiseaduse artiklis 21 sätestatud põhivabadus. Itaalias on nii eraõiguslikud kui ka avalik-õiguslikud ajalehed, mis kajastavad kõiki poliitilisi seisukohti.

Austusest tuhandete inimeste vastu, kes kannatavad rõhumise ja puuduva sõnavabaduse all paljudes riikides maailmas, leian, et on ebasünnis kirjeldada Itaalia riigikorda kui vabadust hävitavat korda. Lisaks on iga õigusriigi üks peamisi omadusi see, et see tagab võimaluse pöörduda kohtusse kõigil, kes tunnevad, et nende vastu on rikkumine toime pandud. Asjaolu, et riiklikes ajalehtedes laimatud vabariigi peaminister on valinud oma mahategijate ründamiseks seadusliku tee, mitte muud meetodid, mis on omased mittedemokraatlikele riigikordadele, kinnitab Itaalia demokraatia head seisu.

Viimaks tuleb kindlasti märkida, et Euroopa Parlamendist ei tohi saada sellist istungisaali, kus arutatakse riigi tüliküsimusi, millel ei ole seost ühenduse pädevusega. Riigisisesed vaidlused tuleb lahendada riigi tasandil!

Iosif Matula (PPE), kirjalikult. – (RO) Sõnavabadus on kehtestatud ühe demokraatliku kriteeriumina, mida peame Euroopa Liidu aluseks. Iga liikmesriik peab võtma vastutuse ja täitma Kopenhaageni kriteeriume muu hulgas ka poliitilistes küsimustes. Ent ma arvan, et Euroopa institutsioone ei tohi mingil viisil ega kujul kasutada poliitiliste sisevaidluste lahendamise kohana. Me arutame täna küsimusi, mis on seotud liikmesriigi sisepoliitikaga, kuivõrd selles liikmesriigis toimivad demokraatlikud institutsioonid. Mina isiklikult toetan vankumatult täielikku ajakirjandusvabadust. Samal ajal toob see vabadus igale toimetusele kaasa ülima kohustuse anda üldsusele õiget teavet. Siin istungisaalis esitati üleskutseid kehtestada rangemad määrused, mis reguleerivad meediakanalite omandiõiguste koondumist ja pluralismi ühenduse tasandil. Ent me ei tohi unustada, et liikmesriigid on avaldanud oma vastasseisu sellele direktiivile, sest see ei kuulu ELi pädevusse. Euroopa Komisjon on sellegipoolest avaldanud sõltumatu uuringu põhjal meedia pluralismi näitajate loetelu. Minu arvates on oluline, et me peaksime neid kriteeriume tähtsamaks ning kasutaksime neid selles valdkonnas tulevase direktiivi lähtepunktina. Samuti on oluline, et me üritaksime süüdistuste asemel leida lahendusi.

Tiziano Motti (PPE), kirjalikult. – (IT) Väide, et Itaalias piiratakse infovabadust, on ühe kõige demokraatlikuma lääneriigi omakasupüüdlik ja oportunistlik solvamine. Infovabadust piiratakse neis riikides, kus diktaatorlik režiim ei luba riigi alamatel saada teavet päevasündmuste kohta ja kus valitakse valitsuse arvates kõige usaldusväärsem allikas. Internetil on tänapäeval hea omadus eemaldada traditsioonilistes demokraatlikes riikides nagu Itaalia kõik poliitilised, geograafilised, majanduslikud ja sotsiaalsed teabetõkked. Ent teatavates riikides piiratakse Interneti kasutamist ning keelatud on paljud veebilehed, sealhulgas valitsuse vastased saidid. Seal ei ole kodanikuõigused – sõnavabadus, abiellumis- ja meeleavaldamisvabadus, s.t õigused, mille tähtsust me läänes isegi enam ei taju, sest me oleme nendega harjunud –, mitte ligilähedasedki meie põhiseadusega tagatud võõrandamatuse põhimõttele. Selle põhjus on üsna lihtne: neid ei eksisteeri. Euroopa Parlament peab olema koht, kus liikmesriigid laiendavad, arutavad ja vahetavad parimaid tavasid. Sellest ei saa teha elitaarset teatrimaja, kus näidatakse tasuta mõne väikese provintsiteatri lavastuste esietendusi. Kui ajakirjandusvabaduse teemaline arutelu Euroopas peab toimuma Euroopa Parlamendis, siis olgu see nii, aga

see peaks olema konstruktiivne ja selle mõjuka institutsiooni vääriline, mille liikmeks olemise üle me uhkust tunneme.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), kirjalikult. – (RO) „Ajakirjandusvabadus on demokraatlikus ühiskonnas hädavajalik. Selle toetamine ja kaitsmine ning selle mitmekesisuse ja selle poliitiliste, sotsiaalsete ja kultuuriliste ülesannete tunnustamine on kõigi valitsuste kohustus.” See on Euroopa ajakirjandusvabaduse harta artikkel 1. Berlusconi tundub üht demokraatliku ühiskonna põhiväärtustest mitte üksnes eiravat, vaid ta kasutab ka enda mõjuvõimu avaliku arvamusega manipuleerimiseks. Itaalias ja ka teistes riikides kuulub suur osa ajalehti isikutele, keda kontrollivad teatavad poliitikud, kes sätestavad esimeste juhtimispoliitika, millest nad ei saa kõrvale kalduda. Mõnes teises riigis kasutab valitsus maksumaksja raha, et rahastada enda hüvanguks tegutsevaid ajalehti. Euroopa Liidus, kus võideldakse demokraatia eest ja edendatakse demokraatlikke väärtusi kogu maailmas, ei või me lubada ajakirjandusvabaduse piiranguid. Seetõttu kutsun Euroopa Komisjoni üles tegema lähitulevikus ettepanek direktiivi kohta, mille eesmärk on piirata eelkõige poliitilist sekkumist massiteabehandlitesse ning hoida ära monopoli loomist selles valdkonnas.

ISTUNGI JUHATAJA: DIANA WALLIS

asepresident

6. Eelmise istungi protokollu kinnitamine (vt protokoll)

7. Hääletused

Juhataja. – Järgmine päevakorrapunkt on hääletamine.

(Hääletuse tulemused ja muud üksikasjad: vt protokoll)

7.1. Euroopa Liidu Solidaarsusfondi vahendite kasutuselevõtt: maavärin Abruzzos, Itaalias (A70021/2009, Reimer Böge) (hääletus)

7.2. Kohtualluvuskonfliktide ennetamine ja lahendamine kriminaalmenetluses (A70011/2009, Renate Weber) (hääletus)

– Enne hääletust:

Renate Weber (ALDE). – Austatud juhataja! Põhjenduse 18 muudatusettepanekus 6 lisatakse lause lõppu fraas „välja arvatud üksnes juhul, kui see on vajalik kohtualluvuskonfliktide ennetamiseks ja lahendamiseks käesoleva raamotsuse rakendamisel”.

(Parlament nõustus suulise muudatusettepanekuga.)

7.3. Finants-, majandus- ja sotsiaalkriisi erikomisjoni liikmete nimetamine (hääletus)

7.4. G20 tippkohtumine Pittsburghis (24.-25. september) (hääletus)

– Enne muudatusettepaneku 13 hääletust:

Sven Giegold (Verts/ALE). – Austatud juhataja! Me soovime muudatusettepanekule 13 lisada järgmise suulise muudatusettepaneku: „julgestab töötama välja süsteemi, mille kohaselt esitab iga riik aruande, tagades sellega investoritele, sidusrühmadele ja maksuametitele iga kontserni emaettevõttest tervikliku ülevaate, mis aitab muuta rahvusvahelise pildi maksualastest otsustest tõhusamaks ja läbipaistvamaks”.

(Suuline muudatusettepanek võeti vastu, muudatusettepanek 13 lükati seejärel tagasi.)

7.5. Ülemaailmse finants- ja majanduskriisi mõju arengumaadele (hääletus)

Juhataja. – Sellega on hääletamine lõppenud.

8. Selgitused hääletuse kohta

– *Suulised selgitused hääletuse kohta:*

– **Raport: Renate Weber (A7-0011/2009)**

Jan Březina (PPE). – (CS) Lugupeetud juhataja! Tšehhi oli üks neist, kelle algatusel esitati nõukogu raamotsuse projekt kohtualluvuskonfliktide ennetamise ja lahendamise kohta kriminaalmenetluses, ning see näitab, et Tšehhi peab õiguslast koostööd väga oluliseks. Võttes aga arvesse, kui tundlik see teema on, tuleb tagada, et see koostöö leiaks aset asjaomasele asutusele Euroopa Liidus asutamislepinguga antud pädevuse piires. Praegusel juhul nii ongi. Nõrgaks küljeks on aga suhteline üldsõnalisus, näiteks teabenõude saanud asutusele ei ole vastamiseks kehtestatud tähtaega, samuti ei ole esitatud kriteeriume, mille alusel saaks kindlaks määrata kriminaalmenetluses kõige paremini sobiva õigusasutuse. Veel üks tilk tõrva meepotis on vähene seostatus Eurojustiga, mis oleks pidanud olema tähelepanu keskmes. Eurojustil on Euroopa õiguslase koostöö organina potentsiaali palju enamaks kui vaid nendeks kohustusteks, mis talle raamotsuse projektis on ette nähtud. Selles ei ole sätestatud isegi nõuet teavitada Eurojusti piiriüleste kuritegude kriminaalmenetlusega seotud küsimuste lahendamisest konkreetsetes liikmesriigis.

Philip Claeys (NI). – (NL) Austatud juhataja! Mina hääletasin raporti vastu, kuid mitte sellepärast, et ma olen vastu kriminaalmenetlust käsitleva teabe vahetamisele riiklike asutuste vahel. Mõte, et tuleb välja selgitada, kas samu tegusid menetletakse paralleelselt teistes liikmesriikides, on hea.

Aga ma olen kindlalt mitmesuguste muudatusettepanekute föderalistliku vaimsuse vastu. Kui võtta näiteks muudatusettepanek 3, siis sellega on liikmesriikidelt otseselt võetud ära õigus otsustada, millised asutused on pädevad tegutsema. Ma ei ole kaugeltki Eurojusti vastu, kuid see ei tohi muutuda üliinstitutsiooniks.

– **Resolutsiooni ühisettepanek: G20 tippkohtumine Pittsburghis (24.-25. september) (RCB70082/2009)**

Zigmantas Balčytis (S&D). – Lugupeetud juhataja! Mina hääletasin resolutsiooni poolt. Mul on hea meel näha, et ei Euroopa ega ka kõige mõjukamad riigid alahinda meie kõigi olukorra tõsidust ega otsi kõigile ühesugust lahendust. Selle kriisi on põhjustanud paljud keerulised ja üksteisega seotud tegurid ning lihtsat lahendust sellele ei ole.

Üleilmne majanduskriis andis meile ka hea võimaluse mõelda uuesti läbi oma prioriteedid ja tegevus, eriti seoses sellega, mis puudutab majanduse jätkusuutlikuks taastumiseks vajalikku pikaajalist juhtimist. Meil on kohustused kodanike ees. Nad ootavad, et me saaksime majanduse jälle täisvõimsusel liikuma, et tagada kapitaliturgude tõhus toimimine ja laenu-tegevus, lahendada töötuse probleem ja luua töökohti ning kaitsta oma inimesi, eriti kõige vaesemaid ja kaitsetumaid ühiskonnarihmi. See ei ole kerge, kuid ma usun, et me liigume õiges suunas.

Daniel Hannan (ECR). – Lugupeetud juhataja! Me teeme väga tõsise ettepaneku olukorda veelgi halvendada. Finantskriisi põhjus seisneb riikide liigeses sekkumises, mis seisnes esiteks selles, et intressimäärasid hoiti tahtlikult liiga kaua liiga madalal – see oli pigem poliitiline kui turust lähtuv otsus ja selles olid süüdi ka kõik keskpangad –, ning teiseks selles, et veel eelmisel aastal soovitasid seadusandjad tungivalt laenuandjatel odavamaid laene pakkuda.

Seega said G20 liidrid kokku, küsisid: „Mis on lahendus?” ja vastasid: „Suurem riiklik sekkumine.” Ma arvan, nagu Mark Twain kunagi märkis, et kui on olemas vaid haamer, hakkab iga asi paistma naelana. Tõsi on aga see, et kõik suurriikide võetud meetmed on olnud parimal juhul kasutud ja halvimal juhul olukorda kõvasti halvendanud: pankade päästmised, riigistamised, ettekäänded maksuparadiiside jahtimiseks (nende all peavad nad tegelikult silmas riike, mille maksumäärad on soodsamad kui neil) ja riigi voliala ulatuslik laiendamine, tuues põhjuseks ettenägematud asjaolud. Ja nüüd soovime reformida kogu finantssüsteemi. Ma lõpetan lahkunud kaasmaalase Justice Asprey sõnadega: „Reform? Kas asjad ei ole juba niigi halvad?”

Lena Ek (ALDE). – Lugupeetud juhataja! Mul on kaks tähelepanekut hääletuse kohta, mis puudutab hiljuti Pittsburghis toimunud G20 tippkohtumist. Minu meelest on kahetsusväärne ja taunitav, et selles resolutsioonis ja ka G20 tippkohtumise materjalides pööratakse nii vähe tähelepanu kliimakriisi lahendamisele. Ära on märgitud ka Tobini maks, mis minu arvates võiks olla uus viis nii arenguabi rahastamiseks kui ka arenguriikide abistamiseks kliimaprobleemide lahendamisel.

Põhjus, miks ma muudatusettepanekute vastu hääletasin, on see, et need olid sõnastatud väga vanamoeliselt, justkui oleksime me Tobini maksu arutanud 20 aastat tagasi. Tänapäeval arutelul selle üle, kas see on ÜRO

uus rahastamisallikas või mitte, on muu eesmärk ja ma loodan, et me tuleme siin parlamendis selle küsimuse juurde tagasi.

– Resolutsiooni ettepanek: ülemaailmse finants- ja majanduskriisi mõju arengumaadele ja arengukoostööle (B70078/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – Austatud juhataja! Ma toetasin seda resolutsiooni, sest minu arvates on viimane aeg, et kõik osalejad hakkaksid oma tegude eest vastutama ja täitma oma kohustusi arengumaade ees. On tõsi, et üleilmne majandus- ja finantskriis on tabanud valusalt ka kõige arenenumaid riike, kuid me ei tohi unustada, et kõige vaesemaid riike on see tabanud veel valusamalt. Meil tuleb meeles pidada, et arengumaad ei põhjustanud kriisi, kuid peavad nüüd selle raskete tagajärgede all kannatama.

Aastatuhande arengueesmärkide elluviimine on nüüd suures ohus. Ma avaldan heameelt G20 lubaduse üle hakata ühiselt vastutama ja loodan, et see lubadus kajastub ka tegudes.

Krisztina Morvai (NI). – Lugupeetud juhataja! Ma toetasin seda raportit, sest arvan, et maailm vajab täiesti uut mõtteviisi, mis tähendab, et me läheme täielikult rahast ja kasumist lähtuvalt otsustamiselt üle inimestest ja ühiskonnast lähtuvalt otsustamisele ning konkurentsi põhimõtetele üle õigluse põhimõtetele.

Minu silmis on see raport vähemasti uus alge. Ma ei ütle, et see toetab uut mõtteviisi täielikult, kuid see sisaldab vähemasti selle algeid, eriti lõige 2, milles on öeldud: „on seisukohal, et toidu- ja finantskriisi süsteemsete põhjustega tegelemiseks tuleb kiiresti viia läbi radikaalsed poliitilised reformid, kehtestades rahvusvahelise kaubanduse ja rahvusvahelise finantssüsteemi uued demokraatlikud ja läbipaistvad normid”.

Ma usun ja loodan, et me võtame seda väga tõsiselt. Selle kriisi põhjused on põhjanevad ning meil tuleb tõepoolest käsitleda neid põhjuseid süsteemselt ja otsustavalt. Me vajame otsustavalt uut mõtteviisi.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Proua president! Ma hääletasin antud resolutsiooni poolt. Ülemaailmne finants- ja majanduskriis on avaldanud mõju küll kõigile riikidele, kuid eriti laastavalt on ta mõjunud kõige vaesematele. Kriis on mõjutanud negatiivselt kõiki nende rahastamisallikaid ja nad ei suuda hoida oma suure vaevaga saavutatut ilma välistoetuseta.

Kriis on ohtu seadnud 2015. aastaks püstitatud aastatuhande arengueesmärkide täitmise. Seepärast toetan kava võtta plaanitud varem kasutusele 8,8 miljardit eurot arenguabi eelarvetoetuse ja põllumajanduse rahastamise kiireteks meetmeteks ning ettepanekut eraldada 500 miljonit eurot sotsiaalkulude toetuseks. Ei toetanud selles resolutsioonis Tobini maksu puudutavaid artikleid.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Lugupeetud juhataja! Ma hääletasin selle resolutsiooni poolt ja ka Tobini maksu kehtestamist käsitlevate muudatusettepanekute poolt.

Ma tegin seda isikliku järjepidevuse pärast, sest 2002. aastal, kui olin Baskimaa parlamendi liige, võttis see parlament vastu otsuse, mille kohaselt pidasime me vajalikuks ohjata kapitali rahvusvahelise liikumise nähtust lähtuvalt selle sotsiaalsest ja majanduslikust mõjust kogu maailmas, kehtestada kriteeriumid ja mehhanismid inimeste arengu jälgimiseks ja edendamiseks, kaotada inimeste ja ühiskonnaosade ebavõrdsus ja tagada keskkonna tasakaal; samuti oli meil selle otsuse järgi kohustus töötada välja mehhanismid spekulatiivsete tehingute piiramiseks.

Samamoodi arvasime, et meil oli kohustus aidata koostada ettepanekud, mis käsitlevad kapitali rahvusvahelise liikumise demokraatlikku kontrolli ja sotsiaalset mõju. Samuti sätestasime ja kinnitasime, et viivitamata on vaja kehtestada nn Tobini maks – rahvusvaheliste finantstehingute maks, millest rahastatakse arenguabi – ning demokraatlikud mehhanismid rahvusvahelise süsteemi reguleerimiseks.

Baskimaa parlamendi selle otsuse langetamisest on nüüd möödunud mitu aastat ja mul on hea meel, et Euroopa Parlament on võtnud vastu sama põhimõtet järgiva resolutsiooni.

Daniel Hannan (ECR). – Austatud juhataja, lubage mul avaldada teile kiitust selle eest, kui osavalt, nobedalt ja tundlikult te olete kasutanud juhataja eesõigusi.

Euroopa kaubandus- ja põllumajanduspoliitika on viiekümne aasta vältel tekitanud Kolmandas Maailmas vaesust, mida oleks saanud ära hoida. Samal ajal keeldusime me toodangust, mis on pärit riikidest, kus põllumajanduseksport on sageli peamine tuluvahend, ja et haavale veelgi soola raputada, eksportisime oma ülejäägid – puistasime saamatult oma ülejäägid – nende turgudele. Siis püüdsime oma süümepeinu leevendada suurte abiprogrammidega, mis ei ole aga nende riikide olukorda kergendanud, vaid vastupidi, kaotades

eristuse esindamise ja maksustamise vahel, on see demokraatia arengut paljudes maailma kohtades aeglustanud.

On üks asi, mida me saaksime lähiajal teha, millel oleks vahetu ja soodne mõju ning mis muudaks olukorda kõnealustes riikides – me võime kaotada ühise põllumajanduspoliitika. Parim selle juures on asjaolu, et see ei maksaks meile midagi. Vastupidi, meie põllumajandusettevõtjate olukord oleks parem, meie maapiirkondade eest hoolitsetaks paremini ning maksud ja toiduainehinnad langeksid. See omakorda vähendaks inflatsiooni ja parandaks maailmajanduse olukorda üldiselt.

Ja kui te arvate, et ma olen unustanud, siis ei, ma ei ole järele andnud, vaid arvan ikka, et meil on vaja rahvahääletust Lissaboni lepingu kohta: *Pactio Olisipiensis censenda est*.

Philip Claeys (NI). – (NL) Lugupeetud juhataja! Euroopa Parlamendi silmakirjalikkus ja järjekindlusetus hämmastavad mind endiselt. Ühest küljest on selles resolutsioonis õigesti öeldud, et parimate ja andekaimate inimeste lahkumine arengumaadest on häbiväärne ning et niisugune ajude väljavool kahjustab nende majandust. Teisest küljest pooldavad kõik Euroopa Parlamendi fraktsioonid ELi sinise kaardi süsteemi ja Euroopa vastuvõtukeskusi Aafrikast lähtuva seadusliku sisserände toetamiseks – need aga just põhjustavad ja soodustavad ajude väljavoolu. Lisaks on kogemused näidanud, et korduvad sisserändajad jäävad Euroopasse. Siiski on ka lugematul hulgal teisi põhjusi, miks ma hääletasin selle resolutsiooni vastu, näiteks selles sisalduv palve suurendada ELi arenguabi järjest enam. Kui Euroopal on arengukoostöös üleüldse mingisugune osa täita, peaks ta koordineerima liikmesriikide tegevust, mitte olema abiandja.

Edward Scicluna (S&D). – (MT) Suur osa sellest tööst, mida siin parlamendis selles valdkonnas tehakse ja mida valitsused teevad, on tulekahju kustutamine. Ennetavate meetmete võtmisel peetakse silmas kliimamuutust. Meil tuleb aga ennetavate meetmetega tööd tehes käsitleda ka riikide vähest arengut. Paljud meie sisserändeprobleemid ei ole poliitilised, vaid majanduslikud, eriti Vahemere piirkonnas, ja seetõttu tuleb meil anda abi, et takistada probleeme süvenemast.

– Kirjalikud selgitused hääletuse kohta:

– **Raport: Reimer Böge (A7-0021/2009)**

Elena Oana Antonescu (PPE), kirjalikult. – (RO) Ma andsin oma poolthääle Itaalia abitaotlusele, mis puudutas juurdepääsu Euroopa Liidu Solidaarsusfondile, et ta saaks ehitada üles 2009. aasta aprillis toimunud maavärinas kõvasti kannatada saanud Abruzzo piirkonna, sest lähtun inimlikust soovist aidata hädas olevat riiki. Võttes arvesse eesmärki, milleks see vahend Euroopa Liidus olemas on – et abistada loodusõnnetuses kannatada saanud piirkondi ja näidata üles solidaarsust nendega –, soovin juhtida tähelepanu asjaolule, et on vaja kiirendada menetlust vahendite kasutuselevõtmiseks kannatada saanud riigi heaks.

Louis Bontes, Barry Madlener ja Laurence J. A. J. Stassen (NI), kirjalikult. – (NL) Hollandi Vabaduspartei pooldab hädaabi andmist, kuid seda peaksid andma liikmesriigid eraldi, mitte Euroopa Liit.

David Casa (PPE), kirjalikult. – 2009. aasta aprillis tabas Itaaliat suuri kahjustusi tekitanud maavärin. Seetõttu tegi komisjon ettepaneku võtta Itaalia toetuseks kasutusele Euroopa Liidu Solidaarsusfond. Itaalias aset leidnud sündmused olid tõepoolest traagilised. Seetõttu ma nõustun, et Euroopa Liidu Solidaarsusfondi kasutuselevõtmine on õigustatud, ja häälestasin raporti poolt.

Edite Estrela (S&D), kirjalikult. – (PT) Ma andsin oma poolthääle Reimer Böge raportile Euroopa Liidu Solidaarsusfondi kasutuselevõtmise kohta Itaalia toetuseks, sest olen seisukohal, et Euroopa Liit peab reageerima riigi abipalvele võimalikult kiiresti, et leevendada 2009. aasta aprillis Itaalia Abruzzo piirkonda tabanud ning 300 inimese elu nõudnud ja väga suuri kahjustusi tekitanud maavärina traagilisi tagajärgi.

Diogo Feio (PPE), kirjalikult. – (PT) Mul oli juba enne võimalus öelda, et minu arvates näitavad solidaarsus Euroopa Liidu liikmesriikide vahel ja eeskätt Euroopa toetus õnnetuses kannatada saanud riikidele selgelt, et EL ei ole enam pelgalt vabakaubanduspiirkond. Niisuguste eriotstarbeliste abimeetmete nagu Euroopa Liidu Solidaarsusfondi vastuvõtmisega näitab EL, et on võimeline säilitama üksmeele ka õnnetuses ning isegi niisugustes olukordades, kus nõutakse inimestelt ja ainelistelt varadelt palju. Seetõttu avaldan veel kord heameelt Euroopa Liidu Solidaarsusfondi kasutuselevõtmise üle ja toetan seda sammu, mis seekord tehti 2009. aasta aprillis Itaalia Abruzzo piirkonda tabanud maavärina ohvrite abistamiseks.

Ma kordan oma soovi, et Euroopa Liidu Solidaarsusfondi ei kasutata liiga sageli – see tähendab, et Euroopat ei taba palju suuri õnnetusi –, kuid avaldan ka lootust, et selle ülesehitust ja kättesaadavust parandatakse

järjest enam ja neid analüüsitakse sageli, nii et solidaarsusfondi abil saaks tegelikele vajadustele kiiresti ja ilma bürokraatiata reageerida.

João Ferreira (GUE/NGL), kirjalikult. – (PT) Raportiga kiidetakse heaks Euroopa Liidu Solidaarsusfondi kasutuselevõtmine Itaalia toetuseks pärast aprillis aset leidnud maavärinat, mis nõudis 300 inimese elu ja põhjustas väga suuri kahjustusi. Maavärinast tulenev otsene kogukahju on hinnanguliselt rohkem kui kümme miljonit eurot, seda loetakse fondi sekkumiskriteeriumide järgi suureks loodusõnnetuseks ja seega kuulub see õigusliku aluse peamisse kohaldamisalasse.

Niisiis tegi komisjon ettepaneku võtta Euroopa Liidu Solidaarsusfondi raames kasutusele 493 771 159 eurot. Ärge unustage, et fondi loomist käsitlevate määruste läbivaatamise ettepanek, mille komisjon esitas ja mille parlament 2006. aasta mais tagasi lükkas, on ikka veel nõukogus otsustamisel.

Meie arvates tuleb muu hulgas hoolitseda selle eest, et piirkondlikud katastroofid oleksid jätkuvalt abikõlblikud, või võimaldada koguni seda, et tunnistataks Vahemere piirkonna loodusõnnetuste eripära, ja et fondi tingimusi saaks reageerimise aega ja abikõlblikke meetmeid silmas pidades kohandada niisuguste loodusõnnetuste konkreetsete tingimustega nagu põud ja tulekahjud.

Marian-Jean Marinescu (PPE), kirjalikult. – (RO) Ma andsin täna oma poolthääle Reimer Böge raportile solidaarsusfondi kasutuselevõtmise kohta Itaalia toetuseks. Ma avaldan heameelt, et nimetatud raport võeti hoolimata sellega seotud raskustest siiski päevakorda. Parlamendi haldusorgan peaks tulevikus niisuguseid olukordi, nagu meil täna valitseb, ette nägema. Tehnilisi põhjusi ei saa kasutada selleks, et lükata edasi hääletust raportite üle, mis mõjutavad tõsiselt Euroopa kodanikke. Euroopa Komisjonil tuleb solidaarsusfondi kasutuselevõtmise kord läbi vaadata, et kiirendada toetuse maksmist. Kehtestada tuleb ettemaksusüsteem, mis tugineks otseste kahjude vahetul esialgsel hindamisel. Lõpliku väljamakse peab tegema otseste kahjude lõpliku arvutuse ja katastroofi järel võetud ennetusmeetmeid tõendavate asjaolude põhjal.

David Martin (S&D), kirjalikult. – Ma hääletasin muudatusettepaneku 7 poolt. Mul on hea meel, et talitused tegutsesid kiiresti, nii et oli võimalik korraldada hääletus, ja ma loodan, et Itaalia taotletud vahendid eraldatakse talle võimalikult ruttu, et ta saaks kiiresti ja tõhusalt abi.

Barbara Matera (PPE), kirjalikult. – (IT) Ma soovin avaldada parlamendile kiitust selle eest, et ta minu eilse palve peale takistas edasi lükkamast hääletust, mis käsitles solidaarsusfondi kasutuselevõtmist Abruzzo toetuseks, mis sai kannatada aprillis aset leidnud ning palju inimesi nõudnud ja varalist kahju tekitanud maavärinas. Ei olnud tõepoolest mingisugust põhjust lükata kas või kaheks nädalaks edasi hääletus, mis mõjutab raskustes olevate Euroopa kodanike elu nii palju.

Euroopa Komisjon viis väga lühikese ajaga läbi esialgse uurimise ja eraldas Itaaliale täpselt nii suure summa, kui see palus – nimelt 493 771 159 eurot. See on võib-olla suurim summa, mis fondi raames seni on antud. Selle hääletusega näitab Euroopa Parlament, et on kannatada saanud rahvaga igati solidaarne ja ühtne. Tavaliselt kulub fondi kasutuselevõtmiseks keskmiselt umbes 18 kuud. Võttes arvesse, et maavärin leidis aset vaid viis kuud tagasi, oleme seekord jõudnud aruteludeni parlamendis väga kiiresti. Seetõttu loodan ma siiralt, et komisjon ja nõukogu kannavad hoolt, et ülejäänud menetlus toimuks nii ruttu kui võimalik ja et Itaalia saaks nimetatud vahendeid kasutada juba selle aasta lõpul.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), kirjalikult. – Abruzzo maavärina tagajärjed olid laastavad ja traagilised ning vahendid, mille kasutuselevõtmise me täna heaks kiitsime, ei saa mõistagi tagasi anda kaotatud elusid või heastada loodusõnnetuse tagajärjel tekkinud kahju kogukonnale. Kuid Euroopa Liidu Solidaarsusfondi vahendid on piirkonna ja selle pikaajalise taastumise jaoks väga vajalikud ning selle fondi olemasolu ja tõhus toimimine näitavad Euroopa Liidu liikmesriikide solidaarsust üksteisega. Kavad ja mehhanismid, mis võimaldavad võtta praktilisi meetmeid, muudavad meid liiduna tugevamaks ja tänu neile suudame kriisidega paremini toime tulla, olgu tegemist majanduslanguse või loodusõnnetustega. Meil tuleks jätkuvalt neid praktilisi meetmeid toetada, et abistada liikmesriike ajal, mil nad seda tõesti vajavad. Poliitika võimaldab meil sündmusi mõjutada ja kontrolli all hoida, kuid selliste juhtumite puhuks, mis poliitikale ei allu – näiteks loodusõnnetused –, saame töötada välja olulised mehhanismid, mis aitavad meil kriisidega toime tulla.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), kirjalikult. – (PL) Niisuguse tragöödia puhul, kus inimesed on kaotanud oma lähedased ja paljudel juhtudel kogu vara ning kaunis vanaaegne linn on varemeteks muutunud, on esitatud ettepaneku toetamine puhtalt süüdsuse küsimus. Euroopa Liidu Solidaarsusfond on näide sellest, kuidas EL tegutseb tõhusalt ja ühise eesmärgiga, kui üht tema liikmetest on tabanud säärane tragöödia. ELi Solidaarsusfond võimaldab anda kiiresti hädaabi ja on liidu kodanike jaoks kahtlemata heatahtlikkuse märk.

Derek Vaughan (S&D), kirjalikult. – Ma avaldan heameelt selle üle, et hääletuse tulemused olid positiivsed ja seega antakse Abruzzo maavärina ohvritele rahalist abi. Kui loodusõnnetused tekitavad nii ulatuslikku kahju, nagu me Itaalia puhul nägime, ei tohi me oma vastusammudes hoolida poliitilistest piiridest. Iga Euroopa Parlamendi liige, kelles on vähegi inimlikkust, nõustub, et me peame omalt poolt aitama selle katastroofi ohvritel ehitada uuesti üles oma elu ja kodu ning teha uuesti tulevikuplaane.

Euroopa Liidu Solidaarsusfond võimaldab meil ühendusena leevendada häda ja kannatusi. Alates fondi loomisest on selle vahendeid inimeste abistamiseks kasutatud rohkem kui pooltes ELi liikmesriikides ja rohkem kui kahekümne katastroofi korral, alates üleujutustest ning lõpetades metsatulekahjude, põua ja vulkaanipursetega. Ma toon veel esile, et teiste hulgas said ka Walesi inimesed pärast 2007. aasta kohutavaid üleujutusi nendest vahenditest abi.

Fondi tulud tuleks aga üle vaadata, sest kindlasti on põhjendatud, et fondil võiksid olla rahastamiseks omavahendid, nii et tema vahendite kasutuselevõtmine ei mõjutaks teisi projekte.

Ma loodan, et kuidagiviisi saab seda raha kasutada ka selleks, et ehitada üles purunenud kogukondi, mitte ainult hooneid.

– Raport: Renate Weber (A7-0011/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), kirjalikult. – (RO) Paralleelse pädevusega asutuste vahelise õiguslase koostöö parandamine kriminaalmenetluses on ülimalt tähtis meede. Kui tegu, millega pannakse toime õigusrikkumine, kuulub kahe või enama liikmesriigi kohtualluvusse, tuleb kriminaalmenetlus läbi viia kõige sobivama kohtualluvuse raames, ja selleks, et valida niisugune kohtualluvus objektiivsel ja läbipaistval viisil, on vaja luua ühine, ühtne raamistik. Schengeni lepingu rakendamise konventsioonis sätestatud põhimõtte *ne bis in idem* ebaõnnestunud kohaldamine on vastuolus põhiõigustega ja ELi eesmärgiga luua ühine vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajanev ala. Raportiga, mille poolt ma hääletasin, toetatakse selle põhimõtte austamist kogu Euroopa õigusruumis, mitte ainult riiklike menetluste raames. Seetõttu avaldan ma heameelt selle raporti vastuvõtmise üle eilsel istungil.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), kirjalikult. – (LT) Ma hääletasin raporti poolt, sest kohtualluvuskonfliktide küsimused tuleb lahendada võimalikult tulemuslikult ja üksmeelselt. Me peaksime olema rahul, et põhimõtte *ne bis in idem* on liikmesriikide kohtutes tagatud. On kahetsusväärne, et raportis ei ole sätestatud pädevuskonflikti lahendamise meetodeid, mille alusel määrata kindlaks, missuguse riigi õigusasutus peaks menetlust läbi viima. Ka Eurojusti roll ei ole selgelt määratletud. Kuid see raport kujutab endast stiimulit püüelda edasiste oluliste otsuste poole kodanikuvabaduse, õiguse ja siseasjade valdkonnas.

David Casa (PPE), kirjalikult. – Et maailm üleilmastub järjest enam ja et Euroopa Liidus on 27 liikmesriiki, on kohtualluvuskonflikti tekkimise võimalus suur ja see võib põhjustada raskusi. Seega hääletasin ma poolt.

Carlos Coelho (PPE), kirjalikult. – (PT) Ma arvan, et kriminaalmenetluste tõhustamine on oluline, kuid samal ajal tuleb tagada korrektne õiguse kohaldamine. Selle raamotsusega aidatakse kaasa kohtualluvuskonfliktide ennetamisele ja lahendamisele, tagatakse, et menetlust alustab kõige sobivam õigusasutus, ning muudetakse kohtualluvuse valimine kriminaalasjades läbipaistvamaks ja objektiivsemaks olukordades, kus toime pandud teod kuuluvad rohkem kui ühe liikmesriigi kohtualluvusse.

Ma loodan, et nii on võimalik hoiduda paralleelsetest ja tarbetutest kriminaalmenetlustest, kuid et kohtuasjade puhul, milles on kiiresti võimalik kasutada rohkem sobivaid võimalusi, ei kaasne sellega rohkem bürokraatiat. Näiteks kui liikmesriikides on kehtestatud juba paindlikumad vahendid ja kokkulepped, tuleb neid eelistada. Tegelikult võidakse olukordadega, kus eri liikmesriikides toimetatakse samu tegusid käsitlevat paralleelset kriminaalmenetlust samade isikute suhtes, rikkuda põhimõtet *ne bis in idem*, mida tuleb tõhusalt kohaldada kogu Euroopa õigusruumis. Samuti toetan ma Eurojusti suuremat osalemist menetluses juba algusest peale.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson ja Marita Ulvskog (S&D), kirjalikult. – (SV) Meie, Rootsi sotsiaaldemokraadid, otsustasime jääda erapooletuks, sest oleme seisukohal, et seda, missuguseid asutusi tuleks pidada konsultatsioonides pädevaks, peaksid otsustama liikmesriigid ise. Samuti arvame, et Eurojusti osalemine peaks olema liikmesriikide kõrval teisejärguline ja täiendav valik ning et selle ameti volitusi ei tohiks antud otsusega mitte kuidagi laiendada.

Paljud parlamendi raporti punktid siiski parandavad ettepanekut võtta vastu raamotsus. See, et kehtestatud oleksid selged tähtajad, menetluslikud tagatised ja muud kaitsemeetmed, ei ole oluline mitte ainult riiklike asutuste, vaid ka kuriteos kahtlustatavate või süüdistatavate jaoks, ja eeskätt just nende jaoks.

Diogo Feio (PPE), kirjalikult. – (PT) Liikmesriikide kooskõlastatud tegevus kohtualluvuskonfliktide ennetamisel ja lahendamisel kriminaalmenetluses on oluline selleks, et õigust kohaldataks niisugust liiki menetluste läbiviimisel tõhusalt. Seetõttu on kasulik koondada mitme kohtualluvusega kriminaalmenetlused ühte liikmesriiki, lähtudes objektiivsetest kriteeriumidest ja vajaliku läbipaistvuse tagamise eesmärgist. Seda tuleb teha nii selleks, et hoiduda aja ja ressursside raiskamisest, kui ka menetlustega kaasnevate kulude pärast ja vajaduse pärast suurendada menetluste kooskõla ja tõhusust.

Pädevate riiklike asutuste otsene kokkupuude – see peab olema samuti nii lühike kui võimalik – on oluline selleks, et määrata kindlaks pädev kohtualluvus ja menetluse asjaomane üleviimine. Selle taustal on tähtis pidada kogu kriminaalmenetluse vältel meeles süüdistatava õigusi, sest Euroopa Liidu üks peamisi eesmäärke on tagada kodanikele sisepiirideta ning vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajanev ala.

João Ferreira (GUE/NGL), kirjalikult. – (PT) Me hääletasime selle raporti vastu, sest sellega tahetakse tugevdada Eurojusti osatähtsust. Õiguslikust seisukohast aitab nõukogu raamotsuse projekt kindlustada paremini õiglaselt otsused, eeskätt sellepärast, et sellega tagatakse selgelt kinnipidamine põhimõttest *ne bis in idem*, mille kohaselt ei või isikut sama kriminaalmenetluse raames kaks korda karistada. Ehkki raportöör on seda asjaolu tunnistanud, tugevdatakse esitatud muudatusettepanekutega Eurojusti rolli valdkondades, mis kuuluvad vaid liikmesriikide kohtute pädevusse. Oodatava sekkumise tõttu kriminaalmenetlusse muutub Eurojust selliselt liikmesriikidest kõrgemaks ametiks, sest liikmesriikidelt võetakse võimalus omavahel kokku leppida, kelle kohtualluvusse menetlus kuulub.

Meie arvates ei ole selgitus, mille kohaselt oleks see kõik aja ja ressursside raiskamine, vastuvõetav. Sellega, et liikmesriikide pädevus õigusvaldkonnas ja teistes valdkondades antakse ELile üle, nõrgendatakse liikmesriikide suveräänsust ning me oleme juba näinud, et sellega ei teenita avalikkuse huve inimeste õiguste, vabaduste ja tagatiste kaitsmisel. Meie arvates on see järjekordne näide just sellest.

Bruno Gollnisch (NI), kirjalikult. – (FR) Põhimõte *ne bis in idem*, mille kohaselt ei saa sama isikut sama kuriteo eest kaks korda kohtu alla anda, on demokraatliku korra õiguse aluspõhimõte. Mina olen ise Prantsusmaal selle põhimõtte rikkumise ohver, sest valitsuse korraldusel mõistetakse minu üle ikka veel kohut teo eest, milles kassatsioonikohus on mind ometi täiesti süütuks tunnistanud.

Ma süüdistan selles eeskätt raportöör Diana Wallist, kes minu puutumatust käsitleva raporti koostajana kuritarvitas oma ametiseisundit ja lasi kasutada kõikvõimalikke vahendeid, et võtta minult ära kaitse, millele mul on õigus, kui õiguse ja moraali norme ning Euroopa Parlamenti puudutavat kohtupraktikat järgitakse.

Renate Weberi raporti mõte aga ei ole neid *ne bis in idem*'i juhtumeid ära hoida. Selleks on olemas 2000. aastast pärit Euroopa konventsioon, mis näib rahuldavat praktikute vajadusi ja vastab õigusriigi põhimõtetele.

Weberi raportiga tahetakse eelkõige anda Eurojustile – mida paljud sooviksid näha muutumas Euroopa prokuratuuriks – õigus kontrollida liikmesriikide kohtuid ja nende üle otsustada. Seetõttu hääletasime me selle vastu.

Ian Hudghton (Verts/ALE), kirjalikult. – Mina andsin oma poolthääle Weberi raportile kohtualluvuskonfliktide ennetamise ja lahendamise kohta kriminaalmenetluses. Rasked kuriteod on järjest sagedamini oma olemuselt piiriülesed ja Euroopa Liidul on niisuguse tegevuse vastu võitlemisel tähtis osa. Selgem kord teabe vahetamiseks kriminaalmenetluses aitab edendada liikmesriikidevahelist koostööd ja üksikute riikide võimet kuritegevuse vastu võidelda. Alati tuleb arvesse võtta põhiõigusi ja minu arvates aitab Weberi raport esitatud raamdirektiivi paremaks muuta.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), kirjalikult. – Ma otsustasin jääda lõpphääletusel erapooletuks. Kui võtta hääletust osade kaupa, siis raportis olid mõningad head muudatusettepanekud inimõiguste kohta (näiteks muudatusettepanekud 6 ja 15), kuid seal olid ka mõningad muudatusettepanekud, millega antakse liikmesriikide pädevust üle Eurojustile (näiteks muudatusettepanekud 3, 9, 16, 17 ja 18). Ma arvan, et see pädevus peaks jääma liikmesriikidele.

Esimeeste konverentsi ettepanek finants-, majandus- ja sotsiaalkriisi erikomisjoni liikmete nimetamise kohta

Diogo Feio (PPE), kirjalikult. – (PT) Finants-, majandus- ja sotsiaalkriisi erikomisjoni loomine võib osutuda ELi tuleviku kujundamisel oluliseks. Komisjoni liikmete kogemused on selle erikomisjoni seatavate ülesannete täitmiseks ja esitatavate ettepanekute elluviimiseks väga tähtsad. Ma usun, et komisjoni liikmete hulka kuuluvad Euroopa Parlamendi liikmed, keda austatakse ja kellel on praegusest kriisist mõjutatud valdkondades

suured kogemused. Seetõttu saavad nad osaleda ka asjaomastes aruteludes ja pakkuda välja olulisi meetmeid, mille abil parandada finantssüsteemi vigu, mis põhjustasid praeguse olukorra. Sellega saavad nad suuresti aidata ette valmistada piisavalt põhjendatud ja paremaid õigusakte, mille vastuvõtmine tulevikus võib vajalikuks osutuda.

Samuti usun, et sellel komisjonil tuleb jätkata tegevust ka pärast kavakohase kaheteistkümneme kuu möödumist ning selle koosseisu võib üle vaadata, et oleks võimalik kontrollida ja hinnata meetmeid, mis praegust kriisi arvestades vastu võetakse.

– Resolutsiooni ühisettepanek: G20 tippkohtumine Pittsburghis (24.-25. september) (RCB70082/2009)

Regina Bastos (PPE), kirjalikult. – (PT) Mul on Pittsburghis G20 tippkohtumisel sõlmitud kokkulepete üle hea meel. Ma olen kindel, et nendega astutakse samm õiges suunas. Kõige tähtsam on kindlustada reaalmajanduse tugev ja jätkusuutlik kasv, tagada laenutegevuse ja kapitaliturgude tõhus toimimine, toetada ja soodustada tööhõivet ning kaitsta inimesi kriisi negatiivsete tagajärgede eest, pöörates seejuures erilist tähelepanu kõige vaesematele ja kaitsetumatele.

Riigivõla ja avaliku sektori eelarvepuudujäägi kiire kasv on murettekitav. Riigi rahanduse pikaajalise jätkusuutlikkuse tagamisele tuleb rohkem rõhku panna, et vältida liiga suue koorma jätmist tulevastele põlvkondadele. Kuid on kahetsusväärne, et finantskriisi põhjustanud suuri reguleerimise ja järelevalve puudusi ei ole piisavalt analüüsitud. Tuleb mõista, mis selles valdkonnas juhtus, ja sellega vältida seniste vigade kordumist.

Dominique Baudis (PPE), kirjalikult. – (FR) Maailm seisab silmitsi vastuoluga, mida on raske kõrvaldada. Ühest küljest nõuavad majanduskriisi ja selle sotsiaalsed tagajärjed viivitamatuid meetmeid, et taastada majanduskasv, mis aitab töökohti luua. See oli ka Pittsburghis toimunud G20 tippkohtumise päevakorras. Teisest küljest on sama hädavajalik võidelda energiatarbimise vähendamise abil kliimamuutuse vastu, ja see on Kopenhaageni konverentsi olulisim teema. Teisiti öeldes tuleb meil masin uuesti käivitada ja teha nii, et see masin saastaks vähem. Neid kaht küsimust ei saa aga lahendada üksteise järel, sest nad on mõlemad kiireloomulised. Nii majandustegevuse elavdamine kui ka majandustegevuse tagajärgede vähendamine on kiireloomulised ülesanded. Euroopa Liidu ülesanne oli eilsel G20 tippkohtumisel ja on ka homsel kliimamuutuste konverentsil rajada kitsas tee kahe võrdselt hirmuäratava ohu vahel. Euroopa Liidu 27 liikmesriigi poolt vastu võetud Lissaboni lepingule vastavad Euroopa institutsioonid tuleb luua võimalikult kiiresti. Tšehhi president Václav Klaus, kes püüab selle hetke edasilükkamise nimel aega võita, kannab liidu viiesaja miljoni kodaniku ees suurt vastutust.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), kirjalikult. – (LT) Euroopa Liit vajab finantsturu rangemat järelevalvet, mille eest vastutaks üks institutsioon – G20. Tuleb tagada eelarvepoliitika pikaajaline stabiilsus, et vältida liiga suure koorma jätmist tulevastele põlvkondadele, ning luua rohkem töökohti ja kaitsta inimesi kriisi tagajärgede eest. Eriti oluline on seada esmatähtsaks kohale töökohtade loomine, ulatusliku ja stabiilse reaalmajanduse sektori kasvu kindlustamine, kapitaliturgude ja laenutegevuse korraliku toimimise tagamine ning inimeste kaitsmine kriisi negatiivsete tagajärgede eest, pöörates seejuures erilist tähelepanu kõige vaesematele ja kaitsetumatele. Praegu tuleb meil toetada sotsiaalset dialoogi kõigil tasanditel, et vältida palkade vähendamist ja tagada palgakasvu vastavus tootlikkuse kasvule. Kõige tähtsamaks eesmärgiks tuleb pidada uute töökohtade loomist.

Pascal Canfin (Verts/ALE), kirjalikult. – Roheliste / Euroopa Vabaliidu fraktsioon hääletas G20 tippkohtumist käsitleva resolutsiooni poolt mitmel põhjusel, sealhulgas järgmistel: viidates vajadusele töötada välja uued näitajad, mida SKP ei hõlma, edastab Euroopa Parlament selge sõnumi, et majanduse elavdamine ei saa põhineda tavapärasel tegevusel, ning see on kooskõlas meie taotlusega kujundada välja uus roheline kurss; resolutsioonis toonitatakse vajadust käsitleda mitmepoolsete raamistike raames ülemaailmse tasakaalustamatuse teemat, eriti vahetuskursside ja kaubahindade kõikumise küsimust; resolutsiooniga edastatakse hea sõnum finantstehingute maksu kehtestamise kohta, mida seni ei ole tehtud; Euroopa Parlament teeb finantskriisiga seoses jõulise avalduse rahvusvahelise koordineerimise kohta, mille abil saaks vältida eeskirjade meelevaldset rakendamist. Resolutsioonis rõhutatakse veel, et usaldatavusnormide järkjärguline parandamine G20 raames seisneb minimaalse ühtlustamise põhimõttes, mis ei tohi ELi takistada rakendamast kõrgemaid standardeid; mis puudutab finantssektori järelevalvet, siis Euroopa Parlament on astunud märkimisväärse sammu finantsturgude järelevalve tugevdamise ja tsentraliseerimise poole, mille lõppeesmärk on ühtse finantsjärelevalveasutuse loomine.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *kirjalikult.* – (PT) G20 on võtnud endale eesmärgiks saavutada Kopenhaageni tippkohtumisel kokkulepe ning on tähtis, et kaugeleulatuva ja õiglase kokkuleppeni jõudmiseks hoiaks Euroopa Liit läbirääkimistel oma liidrirolli. Kopenhaagenis saavutatav kokkulepe võib stimuleerida majanduskasvu, edendada keskkonnahoidlikku tehnoloogiat ja tagada uute töökohtade loomine nii tööstuskui ka arenguriikides.

Eelnev kokkulepe selle kohta, et arenguriikides toetataks rahaliste ja tehniliste vahenditega säästvat energiat, taastuvaid energiaallikaid ja energiatõhusust, on möödapääsmatu, kui Kopenhaagenis soovitakse jõuda kindlale üksmeelele. Selleks, et kokkuleppe sõlmimise võimalused oleksid võimalikult suured, on vaja on kindlaks määrata konkreetne mudel. Rahvusvaheline leping peab tagama tööstusriikides kollektiivse kasvuhoonegaaside heitkoguste vähendamise vastavalt valitsustevahelise kliimamuutuste rühma neljandale hindamisaruandele (2020. aastaks 1990. aastaga võrreldes 25–40%) ning seadma ELile ja muudele tööstusriikidele pikaajalise eesmärgi vähendada 2050. aastaks kasvuhoonegaase 1990. aastaga võrreldes vähemalt 80%.

David Casa (PPE), *kirjalikult.* – 24. ja 25. septembril Pittsburghis peetud G20 tippkohtumine oli edukas mitmes mõttes. Muu hulgas arutati vajadust käsitleda finantskriisi põhjuseid, et vältida niisuguste vigade kordumist tulevikus. Ma jagan samuti seda seisukohta ja seega hääletasin resolutsiooni poolt.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark, Anna Ibrisagic ja Alf Svensson (PPE), *kirjalikult.* – (SV) Me hääletasime täna G20 tippkohtumist käsitleva resolutsiooni poolt. Me otsustasime aga hääletada finantstehingute maksu kehtestamise vastu, sest see takistaks vaeste riikide kapitali väljakujunemist ning arengut ja majanduskasvu, mis on aidanud inimestel ja riikidel viimase kolmekümne aasta jooksul vaesusest pääseda. Samuti oleme tsüklilisusevastase töökohtade fondi loomise vastu rahvusvahelisel tasandil, sest on oht, et sellega säilitatakse vanad ja iganenud struktuurid, takistades sellega majanduskasvu ja uute töökohtade loomist. See tähendaks, et kehtestada tuleb rahvusvaheline maksu- ja jaotamissüsteem, mille üle puudub demokraatlik järelevalve ja mis hõlmab riski igasuguse korruptsiooni tekkeks. On tähtis, et kriisi tagajärgede all kannatavad inimesed saaksid toetust ja abi, kuid kõige paremini saab seda korraldada riiklikul tasandil, mitte bürokraatliku rahvusvahelise süsteemi kaudu.

Marielle De Sarnez (ALDE), *kirjalikult.* – (FR) Erakonna Mouvement Démocrate (Euroopa Demokraatide ja Liberaalide Liidu fraktsiooni Prantsusmaa liikmed) valitud esindajate delegatsioon avaldab heameelt G20 järeldusi käsitleva resolutsiooni vastuvõtmise üle. Selle hääletusega kinnitab Euroopa Parlament, et EL peab looma endale finantsjärelevalve süsteemi ja ühtse finantsasutuse; meil tuleb liikuda pikaajalise stabiilse eelarvepoliitika poole, et mitte kahjustada tulevase põlvkondi; kõige tähtsamateks eesmärkideks on luua töökohti ja kaitsta kodanikke kriisi tagajärgede eest. Me hääletasime muudatusettepanekute 5, 8, 11, 12 ja 13 poolt ning avaldame kahetsust, et Euroopa Parlament ei võtnud ette põhjalikumaid samme seoses aruandluse läbipaistvuse, maksuparadiiside vastu võitlemise ja keskkonnakohustustega (uus roheline kursus). Samuti soovime rõhutada, et toetame finantstehingute maksu kehtestamist Tobini maksu eeskujul. Sellega seoses kutsume Euroopa Parlamenti üles alustama arutelu niisuguse maksu määratluse üle.

Frank Engel (PPE), *kirjalikult.* – (FR) Ehkki me nõustume Pittsburghis toimunud G20 tippkohtumist käsitleva Euroopa Parlamendi resolutsiooni üldise kursiga ja seepärast toetasime seda, soovib Euroopa Rahvapartei (kristlike demokraatide) fraktsiooni Luksemburgi delegatsioon avaldada mõningaid kahtlusi selle resolutsiooni ebarahuldavate osade suhtes.

Esiteks nimetatakse Pittsburghi järeldustes vajadust panna need, kes päästemeetmetest abi saavad, osalema meetmetega kaasnevate kulude katmises. See ei ole sama mis finantstehingutele maksu kehtestamine, mida parlamendi resolutsioonis välja pakutakse. Teiseks soovitame kehtestada finantsjärelevalve süsteemi, mis hõlmab tulevikus riiklike järelevalveasutusi ja kolme Euroopa institutsiooni, mille loomist on Euroopa õigusloomemenetluse raames alustatud.

Viimaseks on vaja hoiduda kasutamast terminit „maksuparadiisid“ nii, nagu seda G20 tippkohtumisel kasutati. Meelevaldselt on nn halli nimekirja lisatud riigid, mis ei ole mingil juhul maksuparadiisid, kuid samal ajal pääsevad tegelikud maksuparadiisid igasugusest survest G20 ning Majanduskoostöö ja Arengu Organisatsiooni poolt. Madalate maksudega riikide nimetamine maksuparadiisideks ei aita meil lõpetada kriisi, mille põhjused peituvad mujal.

Edite Estrela (S&D), *kirjalikult.* – (PT) Ma andsin oma poolthääle Euroopa Parlamendi resolutsioonile, mis käsitleb 24. ja 25. septembril Pittsburghis toimunud G20 tippkohtumist, sest olen seisukohal, et praeguseid majandusraskusi tuleb kasutada nii võimalusena edendada Lissaboni strateegia eesmärke ja kinnitada taas kohustust võidelda tööpuuduse ja kliimamuutuse vastu kui ka selleks, et luua Euroopa strateegia, mis aitab

elavdada pikaajaliselt jätkusuutlikku majandust. Kahetsusväärne on aga see, et ettepanekut kehtestada finantstehingutele Tobini stiilis maks ei võetud vastu, sest selle abil saaks vähendada liigset spekulatsioonist ja investeerimist ning edendada pikaajalist finantsstabiilsust ja investeerimist.

Diogo Feio (PPE), kirjalikult. – (PT) Võttes arvesse üleilmset majanduskriisi, millel on rasked sotsiaalsed tagajärjed, on G20 otsused väga olulised. Just G20 liikmete kooskõlastatud pingutustega saame üles ehitada finantssüsteemi, mis aitab kaasa ühtlasemale ja jätkusuutlikumale majandusarengule tulevikus, ning hoiduda niisugustest kriisidest, millega me praegu vastamisi seisame.

Meie Euroopa Liidus ei saa tegutseda omaette ega võtta vastu eeskirju, mida teised riigid ei järgi, sest see seaks Euroopa majanduse üleilmastunud maailmas, milles me elame, ebasoodsasse olukorda.

José Manuel Fernandes (PPE), kirjalikult. – (PT) Mul on Pittsburghis G20 tippkohtumisel saavutatud kokkulepete üle hea meel. Kapitali üleilmastumise tõttu nõuavad uute kriiside vastu võitlemiseks ja nende ennetamiseks võetud meetmed võimalikult suurt rahvusvahelist koostööd. Ma tunnen rõõmu kokkulepete üle, mis on sõlmitud majanduskasvu, tööhõive edendamise ja turgude reguleerimise eesmärgil, ja ma loodan, et need eesmärgid annavad tulemusi võimalikult suurel alal. Mis puudutab finantstehingute maksu, mis võimaldab kontrollida ülemääraseid spekulatsioone ja soodustab pikaajalisi investeringuid, siis see on mõttekas vaid siis, kui seda kohaldatakse üleilmsest.

João Ferreira (GUE/NGL), kirjalikult. – (PT) Täna vastu võetud resolutsioon on kooskõlas seisukohtadega, mille juba mitmed Euroopa Liidu institutsioonid, sealhulgas Euroopa Parlament omaks on võtnud ning millega püütakse varjata majandus- ja sotsiaalkriisi tegelikke põhjusi. Niimoodi manipuleerides üritatakse kiirendada ja julgustada kriisi põhjustanud poliitika jätkamist ja arendamist. Muu hulgas – ja ka seoses maksuparadiisidega – tõdetakse resolutsioonis vaid, et need segavad finantssektori reguleerimist ning et vaja on suurendada maksudealast läbipaistvust ja teabevahetust.

See, mida aga on vaja teha ja mida resolutsioonis ei mainita, on eemaldumine neoliberaalsest poliitikast, mille abil liberaliseeritakse ja erastatakse teenuseid, kahjustatakse töötajate õigusi ja hävitatakse tootmisinfrastruktuur. See poliitika on süüdi elutingimuste halvenemises, võlgades, töötuse kasvus, töökohtade ebakindluses ja vaesuses. Tuleb hinnata tööd ja töötajaid, kaitsta tootvat sektorit ja avalikke teenuseid, allutada majanduslik võimsus tõhusalt poliitilisele võimule, võidelda korruptsiooni ja majanduskutritegevuse vastu ja nende eest karistada ning kaotada maksuparadiisid.

Robert Goebbels (S&D), kirjalikult. – (FR) Ma hääletasin vastu kõikidele muudatusettepanekutele, mille Roheliste / Euroopa Vabaliidu fraktsioon G20 käsitleva resolutsiooni kohta esitas, sest soovin vastu vaielda selle fraktsiooni taktikale, millega algatatakse arutelu alati uuesti üldiste demagoogiliste muudatusettepanekutega. Roheliste / Euroopa Vabaliidu fraktsioon osales resolutsiooni ühisettepaneku läbirääkimistes ja sai oma tahtmise paljude muudatusettepanekute puhul. Sellest hoolimata ei allkirjastanud nad resolutsiooni ühisettepanekut, et saaksid täiskogu istungil stseeni teha.

Bruno Gollnisch (NI), kirjalikult. – (FR) Meie hääletasime G20 käsitleva resolutsiooni vastu ühel heal põhjusel – mitte üheski punktis ei seata kahtluse alla kriisis süüdi olevat ülemaailmset finantssüsteemi. Selles on koguni öeldud, et meil tuleb veelgi enam üleilmastuda ja liberaliseerida, et kindlustada mitmepoolsete institutsioonide ja organite muutumine üleilmseks valitsuseks.

Sellega, et süsteemi keeldutakse muutmast, on aga mõningate väljapakutud kasulike ja vajalike meetmete nurjumine garanteeritud. Kui iga hinna eest püütakse süsteemi säilitada sellisena, nagu see praegu on, nii et see hõlmab turgusid, millel puudub seos raalmajandusega, siis sillutatakse teed teistele kriisidele ja tagatakse, et väljakuulutatud eesmärki töökohti luua ei saavutata.

Majandus ei ole eesmärk iseeneses, see on vaid üks poliitiliste eesmärkide, ühiskondade heaolu ja inimarengu saavutamise vahend. Seni kuni alustatakse turu väidetavatele nõuetele ja selle nii-öelda muutumatutele seadustele, pole võimalik lahendada ühtegi probleemi.

Sylvie Goulard (ALDE), kirjalikult. – (FR) Soovin Euroopa Demokraatide ja Liberaalide Liidu fraktsiooni nimel selgitada, miks me jääme erapooletuks, kui hääletati Roheliste / Euroopa Vabaliidu fraktsiooni esitatud muudatusettepanekut maksu kehtestamise kohta Tobini maksu eeskujul. Meie fraktsioon otsustas luua selle küsimuse käsitlemiseks tööühma, et selgitada välja nimetatud maksu eesmärgid ja praktilised üksikasjad. Kui fraktsioonid teavad põhjalikult kõiki fakte, saavad nad kokku leppida ühises seisukohas, nii et sellel oleks ühesugune tähendus kõikide jaoks ja et seda saaks kaitsta asjaomaste rahvusvaheliste organite ees.

Ian Hughton (Verts/ALE), kirjalikult. – Ma hääletasin Pittsburghis toimunud G20 tippkohtumist käsitleva resolutsiooni poolt. Praegune majanduskriis on tõepoolest ülemaailmne, nii oma põhjuste kui ka mõjude poolest, ja seega on lahenduste leidmiseks vaja kooskõlastatud rahvusvahelist tegevust. Nende lahenduste otsimisel on oma osa kõikide riikide valitsustel ja ELi ühistegevusega kindlustatakse Euroopale võimalus olla üleilmse taastumise üks eestvedaja. Šoti valitsus püüab ellu viia programmi, millega tahetakse toetada töökohti ja kogukondi, edendada haridust ja oskusi ning investeerida uuendustesse ja tuleviku tööstusharudesse. Koos teiste Euroopa riikidega suudame oma praegused probleemid lahendada.

Arlene McCarthy (S&D), kirjalikult. – Mina ja mu leiboristidest kolleegid toetame kindlalt G20 antud lubadust töötada finantstehingute maksu nimel. Võttes arvesse, missuguseid kulusid on maksumaksjad pidanud kriisi ajal kandma, on endastmõistetav, et finantssektor peaks aitama igakülselt ja õiglaselt riikide rahanduse parandamisele kaasa. Tobini maks on väljapakutud finantstehingute maksu üks näide. Me ei toetanud muudatusettepanekut 8, sest meil tuleb kaaluda kõiki võimalusi, mitte keskenduda konkreetselt niinimetatud Tobini stiilis maksule. Lisaks soovitatakse muudatusettepanekus kaaluda niisuguse maksu ühtse vormi kehtestamist Euroopas. Finantsteenuste sektor on üleilmne ja meil tuleb püüelda jätkuvalt selle poole, et kehtestada maks, mis oleks tõhus ja rakendatav kogu maailmas.

David Martin (S&D), kirjalikult. – Mina jäin finantstehingute maksu käsitleva muudatusettepaneku 8 hääletusel erapooletuks. Ma pooldan niisugust maksu, kuid usun, et selleks, et see oleks tulemuslik, tuleks see kehtestada kogu maailmas, mitte ainult Euroopas.

Franz Obermayr (NI), kirjalikult. – (DE) Pittsburghis toimunud G20 tippkohtumist käsitleva resolutsiooni ühisettepanek sisaldab palju head. Näiteks esitatakse selles selge viide enamikus riikides võetud fiskaalpoliitiliste stimuleerivate meetmetega seotud raskustele. Riigieelarvete kindlamaks muutmisele tuleb lähiaastatel pöörata suurt tähelepanu. Ma avaldan heameelt ka asjaolu üle, et kriisi põhjusi püütakse välja selgitada ning sealjuures osutatakse ohjeldamatutele spekulatsioonidele ja finantsturu reguleerimatusele. Seda on aga tehtud pealiskaudselt. Selles küsimuses ei süüvita tegelikesse, vajalikesse reformidesse. Võttes arvesse sügavat kriisi, milles me endiselt oleme ja mis kahjuks põhjustab veel paljude inimeste töötuks jäämist, ei piisa sellest kaugeltki. Just sellepärast jäin ma hääletusel erapooletuks.

Andreas Mölzer (NI), kirjalikult. – (DE) Pittsburghis toimunud G20 tippkohtumist käsitlevas resolutsiooni ettepanekus on selgelt öeldud, et kriis on nii mõningate finantsinstitutsioonide hooletu ja vastutustundetu riskide võtmise kui ka finantsturu reguleerimatuse tagajärg. Seega loodi üleüldisele spekulatsioonile kõik võimalused. Sellepärast on veelgi olulisem võtta kiiresti vastu sobivad turueeskirjad. Sellekohased ettepanekus esitatud ideed on osalt väga kiiduväärt. Kuid on kahetsusväärne, et ettepanekus toetatakse ka Basel II sätteid, mis, nagu me kogemuste põhjal teame, tõid kaasa selle, et kapitalivood väikestele ja keskmise suurusega ettevõtetele peaaegu lõppesid. Ma ei saa paljude panga väikeklientide pärast toetada ka pangasaladuse otsustavat kaotamist ja seetõttu otsustasin jääda lõpphääletusel erapooletuks.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), kirjalikult. – (PT) Kõigepealt soovin ma juhtida tähelepanu asjaolule, et G20 kohtumisel käsitleti niisuguseid olulisi teemasid nagu jätkusuutlik majanduskasv, tööhoive ja võimalikud kliimamuutuse ilmingud, mis võivad ohustada meie planeedi elamiskõlblikkust. Need on praegused üleilmsed probleemid, mida peetakse üldiselt Euroopa majanduskasvu jaoks väga oluliseks.

Sellega seoses avaldan ma heameelt asjaolu üle, et majanduse elavdamise stiimulid otsustati säilitada ja võeti kohustus toetada strateegiat, mille abil saab rakendada Lissaboni tegevuskava põhimõtteid, arvestades eriti üldist huvi viia ellu ülemaailmset töökohtade pakti. Siinjuures on oluline rõhutada kiireloomulist vajadust luua rahvusvahelisel tasandil tsüklilisusevastane töökohtade fond ning koostada ulatuslikud fiskaalstiimulite pakettid, mis toetaksid töökohtade loomist ja säilitamist, ning kehtestada tugev sotsiaalpoliitika kaitsetute elanikkonnarühmade toetuseks.

Marit Paulsen, Olle Schmidt ja Cecilia Wikström (ALDE), kirjalikult. – (SV) Finantskriis tekkis osaliselt selle tõttu, et pangad kasutasid kurjasti klientide usaldust ja võtsid nende rahaga liiga suuri riske. Me oleme seisukohal, et on vaja põhjalikumalt arutada, kuidas rahvusvahelisi finantstehinguid kontrolli all hoida. Me arvame, et Tobini maks ei ole spekulatsioonide ärahoidmiseks tõhus vahend, kuid meil on hea meel arutelu üle, kuidas niisugused finantsinstitutsioonid nagu pangad, usaldusfondid ja kindlustusettevõtted saavad aidata tugevat ja stabiilset finantsturgu luua. Finantskriis on näidanud, et rahvusvahelistele probleemidele on vaja rahvusvahelisi lahendusi. Seega peab arutelu toimuma üleilmsel tasandil, mitte üksnes ELis.

Paulo Rangel (PPE), kirjalikult. – (PT) Minu arvates on G20 tippkohtumisel sõlmitud kokkulepped, mida üldiselt peetakse õiges suunas tehtud sammuks, kiiduväärsed ja ma olen nendega väga rahul.

Et seal arutati niisuguseid olulisi teemasid nagu finantsturgude reguleerimine ja järelevalve ning riigi rahanduse jätkusuutlikkus, soovin rõhutada eelkõige jätkusuutliku majanduskasvu ja tööhõive küsimust.

Mul on hea meel, et G20 vastuvõetud prioriteedid tuginevad reaalmajanduse jätkusuutlikule kasvule, sest nendega antakse nii tõuge töökohtade loomiseks kui ka tagatakse avalikkuse, eriti kõige vaesemate ja kaitsetumate kaitse kriisi negatiivsete tagajärgede eest. Samuti olen ma rahul G20 liidrite lubadusega käsitleda tööhõive kriisi rahvusvahelisel tasandil ja muuta tööhõive edendamine majanduse elavdamise kavade keskseks märksõnaks.

Mul on kahju vaid sellest, et G20 tippkohtumisel ei saavutatud ühtegi kokkulepet üleilmse kliimamuutusevastase võitluse kohta.

Frédérique Ries (ALDE), kirjalikult. – (FR) Euroopa Parlamendi jaoks oli oluline saata maailma juhtivatele liidritele pärast Pittsburghis toimunud G20 tippkohtumist selge sõnum. Seda tehti täna vastu võetud resolutsiooniga, milles tuuakse esile, et ehkki finantskriisi halvim osa on möödas, saadakse selle mõju eelarvele ja tööhõivele tunda veel pikka aega, kui Euroopa Liit, Ameerika Ühendriigid ja Hiina ei tegutse ühiselt. Viimased võtsid juba vastu otsused Rahvusvahelise Valuutafondi reformi, kaubitsejate boonuste järelevalve, kapitalinõuete ning keeruliste finantstoodete läbipaistvuse kohta. Seega ei olnud see G20 tippkohtumine asjatu.

Kuid enne, kui üleilmastumise kontrollimisel edu saavutatakse, tuleb täita vähemalt kolm väga suurt ülesannet. Esiteks tuleb tegelda põhjalikult maksuparadiisidega – see hõlmab suurt hulka raha, mis on riikide eelarvetest puudu. Teiseks tuleb hoida ära rahakriisi tekkimise oht vahetuskursside tasakaalustamise ning konkurentsivõimet suurendavate devalveerimiste nurjumise tagajärjel. Kolmandaks tuleb käsitleda esmatarbekaupade hindade, eriti toiduainehindade kõikumist, sest see põhjustab maailmas ebavõrdsust ja vaesuse süvenemist.

Czesław Adam Siekierski (PPE), kirjalikult. – (PL) Austatud juhataja, lugupeetud kolleegid! Hiljuti Pittsburghis toimunud G20 tippkohtumine andis kinnitust majanduse olukorra järkjärgulisest stabiliseerumisest. Siiski on aga ikka veel vaja silmas pidada konkreetsete majanduskeskkondade võimalikke probleeme. Kohtumine andis riikidele võimaluse kinnitada oma kindlat eesmärki reformida finantsregulatsioonide süsteemi. Suurim oht, mille vastu meil tuleb seista, on töötuse edasine suurenemine ning nõudluse ja tootmise vähenemine. Pittsburghis välja pakutud põhimõtted peaksid moodustama maailma ühise majandusarengu aluse. Tippkohtumine andis kinnitust, et maailmaturu mitmesuguste valdkondade kontrollimise ja järelevalve institutsioonide ja vahendite loomise nimel on veel vaja tööd teha.

Peter Skinner (S&D), kirjalikult. – Euroopa Parlamendi leiboristide partei delegatsioon toetas kõnealust resolutsiooni ja ka eelmisel kuul Pittsburghis saavutatud edasiminekut. Kohustuseta parandada mitmepoolset järelevalvet Rahvusvahelise Valuutafondi raames ja uute riikide kaasamiseta lisaks praegustele liikmetele ei saavutata tõenäoliselt kuigi suuri edusamme. Selles resolutsioonis on palju kiiduväärset ning kui seda põhjalikult käsitleda, võib loota, et finantskriisi probleemide lahendamine on üsna tulemuslik.

Nuno Teixeira (PPE), kirjalikult. – (PT) Kõigepealt soovin ma juhtida tähelepanu asjaolule, et G20 kohtumisel käsitleti niisuguseid olulisi teemasid nagu jätkusuutlik majanduskasv, tööhõive ja võimalikud kliimamuutuse ilmingud, mis võivad ohustada meie planeedi elamiskõlblikkust. Need on praegused üleilmsed probleemid, mida peetakse üldiselt Euroopa majanduskasvu jaoks väga oluliseks.

Sellega seoses avaldan ma heameelt asjaolu üle, et majanduse elavdamise stiimulid otsustati säilitada ja võeti kohustus toetada strateegiat, mille abil saab rakendada Lissaboni tegevuskava põhimõtteid, arvestades eriti üldist huvi viia ellu ülemaailmset töökohtade pakti. Siinjuures on oluline rõhutada kiireloomulist vajadust luua rahvusvahelisel tasandil tsüklilisusevastane töökohtade fond ning koostada ulatuslikud fiskaalstiimulite paketid, mis toetaksid töökohtade loomist ja säilitamist, ning kehtestada tugev sotsiaalpoliitika kaitsetute elanikkonnarühmade toetuseks.

Georgios Toussas (GUE/NGL), kirjalikult. – (EL) Kreeka kommunistlik partei hääletas konservatiivide, sotsiaaldemokraatide ja liberaalide resolutsiooni ühisettepaneku vastu, sest sellega toetatakse monopolide strateegilist eesmärki jätta kapitalistliku finantskriisi rasked tagajärjed tööliklassi kanda. Kapitalismi poliitilised häälekandjad kutsuvad oma resolutsioonis kodanlikke valitsusi üles jätkuvalt toetama monopolistlikke koletisi riigi nn kuuma rahaga ning samal ajal saavutama „riigieelarve usaldusväärsus”, mille all nad mõtlevad veelgi suuremaid kärpeid sotsiaalkulude, tervishoiu, hoolekande, hariduse jms valdkonnas. Nad avaldavad heameelt „korralike töökohtade” loomise üle, mis tähendab seda, et püsiv täisajaga töö asendatakse madalalt tasustatud, paindliku ja ebakindla tööga, mille puhul on tagatud vaid minimaalsed õigused. Plutokraatia

poliitilised esindajad pakuvad seda „korralikkust” tööliklassidele. Resolutsiooniga kutsutakse üles tugevdama rahvusvahelisi imperialistlikke organisatsioone (Rahvusvahelist Valuutafondi, Maailmapanka, Maailma Kaubandusorganisatsiooni), sillutatakse teed selleks, et kapitalilt saaks keskkonnahoiuga seotud kasumit, tuues ettekäandeks kliimamuutuse, ja liberaliseeritakse täielikult maailmakaubandus, mis tähendab monopolide veelgi suuremat tungimist arengu- ja vaeste riikide turgudele ning rikkuse tootmise ressurside ja inimeste riisumist.

– Resolutsiooni ettepanek: ülemaailmse finants- ja majanduskriisi mõju arengumaadele ja arengukoostööle (B7-0078/2009)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), kirjalikult. – (PT) Üksteisele järgnenud kriisidel, näiteks toidu- ja kütusehindade kriisil, samuti kliimamuutusel on arengumaade suur mõju. Nad kannatavad finantskriisi ja majanduslanguse tagajärgede all rängalt. On endastmõistetav, et EL ja tema liikmesriigid võtavad endale rahvusvaheliste osapooltena vastutuse, täidavad riiklike arenguabi kohustusi ja aitavad jätkuvalt kaasa aastatuhande arengueesmärkide saavutamisele.

EL on kohustunud võtma varem kasutusele 8,8 miljardit eurot arenguabi, eelarvetoetuse ja põllumajanduse rahastamise kiireteks meetmeteks ning teinud ettepaneku eraldada 500 miljonit eurot sotsiaalkulude toetamiseks arengumaades AKV riikidele ette nähtud FLEX-mehhanismi kaudu. Oluline on see, et eelarvetoetused läheksid eeskätt tervishoiu, inimväärse töö, hariduse, sotsiaalteenuste ja rohelise kasvu valdkonnale. Komisjoni kutsutakse üles leidma uusi rahastamisallikaid Euroopa Arengufondi säilitamiseks ja oluline on ka see, et Euroopa Arengufondi hakataks rahastama ühenduse eelarvest. Samuti peaks ELi kaubandus-, eelarve-, kliimamuutuse ja arengupoliitika vahel valitsema suurem kooskõla.

Arenguabi raames tuleb eelistada...

(Hääletuse kohta selgituste andmine lühendatud vastavalt kodukorra artikli 170 lõike 1 esimesele lõigule.)

David Casa (PPE), kirjalikult. – Hoolimata asjaolust, et arengumaad kindlasti kriisi ei põhjustanud, on kahtlemata tõsi, et nemad on kannatanud selle tõttu kõige rängemalt ja ebaproportsionaalsemalt. Seepärast hääletasin ma selle resolutsiooni poolt.

Carlos Coelho (PPE), kirjalikult. – (PT) Ehkki praegune majandus- ja finantskriis sai alguse Ameerika Ühendriikidest, on selle tagajärgi olnud tunda kogu maailmas. See on räsitud Euroopat ning veel laastavamalt mõjunud arengumaadele, tekitades suuri kannatusi inimestele, kellest miljonid on langenud äärmisse vaesusesse, ja nõrgendades sealseid niigi hapra majandusega riike.

On hädavajalik, et need, kes osalevad aktiivselt riikliku arenguabi andmises, eriti Bretton Woodsi institutsioonid, reageeriks olukorrale kiiresti ja tõhusalt. Samuti on oluline, et Euroopa Liit ja tema liikmesriigid võtaksid endale peamiste osapooltena vastutuse arenguabi andmise eest – et nad täidaksid oma rahvusvahelisi kohustusi nende riikide ees ning suurendaksid kiiresti panust aastatuhande arengueesmärkide saavutamiseks ja kasvataksid riikliku arenguabi mahtusid, sest neist ei piisa kõnealuse kriisi tekitatud kahju korvamiseks.

Praegu, enne Kopenhaageni konverentsi, on ELil ja teistel rahvusvahelistel osapooltel vaja kiiresti välja öelda, missugune on nende poliitika rahvusvahelise kaubanduse, kliimamuutuse, humanitaarabi ja arengu valdkonnas. Nendel põhjustel toetasin ma seda resolutsiooni.

Corina Crețu (S&D), kirjalikult. – (RO) Majanduskriisi tagajärjel on meil arengu- ja humanitaarabi valdkonnas hädaolukord ning selle mõju inimestele järjest kasvab, seda enam, et majanduslangus tekkis pärast toidu- ja naftahindade kriisi. Majanduskriisi üks otseseid tagajärgi on kahjuks rahvusvaheline abiandjate kriis, mille tõttu suureneb vaesuses elavate inimeste hulk kiiresti. Ainuüksi 2009. aastal on äärmises vaesuses elavate inimeste hulk kasvanud 90 miljoni võrra ja töötute arv 23 miljoni võrra. Veidike lootust annavad täna vastu võetud ettepanekud anda abi kõige kaitsetumatele riikidele – arenguriikidele. Sellest aga ei piisa, kui võtta arvesse, et IMFi kullavarude müügist saadud täiendavad kuus miljardit USA dollarit, mis on mõeldud abi andmiseks vaestele riikidele, katavad ainult 2% nende tegelikust vajadustest. Seetõttu usun, et G20 riikidele tuleb avaldada suuremat survet, et nad tunnistaksid oma konkreetset suurt vastutust kriisi põhjustamise eest ja võtaksid kriisitoetusena kasutusele ressursid, mis jaotataks arengumaadele. Pidades silmas vajadust süsteemi ühtlustada, tunnustan ma resolutsioonis sisalduvat kriitikat selle pärast, et Pittsburghi tippkohtumisel ei suutnud osalejad käsitleda rahvusvaheliste finantsinstitutsioonide reformimise teemat, arvestades Bretton Woodsi institutsioonide reaktsiooni kriisile.

Diogo Feio (PPE), kirjalikult. – (PT) Praegune majandus- ja finantskriis on mõjutanud arengumaid rängalt ning karta on, et nende majanduskasvu ja edukuse näitajate suurenemine aeglustub või need võivad isegi järsult väheneda. EL ja tema liikmesriigid peavad oluliste abiandjatena seda asjaolu silmas pidama ja kaaluma nendele riikidele antava abi suurendamist. Vastasel juhul langevad mõned neist tagasipöördumatult nii sügavasse vaesusesse, et see võib tekitada või halvendada sotsiaalseid ja poliitilisi konflikte ning tuua kaasa tagasilööke piirkondades, mis on läbi raskuste püüdnud rahu ja arengut saavutada.

Selle abi suurendamisega, milles tuleb lähtuda paindlikkusest, kujutlusvõimest, solidaarsusest ja praktilisest meelest, peab kaasnema abiandjate poolne range järelevalve abi kasutamise ning abisaajatele antud summade üle nende üleandmisest kuni lõpliku sihtkohani. Nende riikide kodanikuühiskonnad ja parlamendid peavad selles läbipaistvust taotlevas tegevuses osalema ning EL peab edendama riikides arutelu saadud abi kasutamise üle.

Euroopa ei saa ega tohigi ka majanduslanguse ajal endasse sulguda ja sellega kaasnevaid probleeme eirata.

Andreas Mölzer (NI), kirjalikult. – (DE) Arengumaid on praegune finants- ja majanduskriis, mille põhjustasid Ameerika Ühendriikide pangad ja teised spekulandid, rängalt mõjutanud. Sellel on tohtu mõju nende niigi nõrgale majandusele ja selle tagajärjel kaotavad miljonid inimesed töö. Töötud otsivad võimaluse korral abi Euroopast ja see suurendab rände survet Euroopale veelgi. Meie, eurooplased, peame seega aitama nendel riikidel oma majandust üles ehitada. Praegune arenguabi vorm ei sobi selleks, sest suur osa vahenditest kaob hämaratesse kanalitesse või suunatakse tagasi Euroopa pangakontodele, mis kuuluvad korrumpeerunud hirmuvalitsejatele. Seepärast jäin ma paljudest headest mõtetest hoolimata arengukomisjoni ettepaneku lõpphääletusel erapooletuks.

Marit Paulsen, Olle Schmidt ja Cecilia Wikström (ALDE), kirjalikult. – (SV) Finantskriis tekkis osaliselt selle tõttu, et pangad kasutasid kurjasti klientide usaldust ja võtsid nende rahaga liiga suuri riske. Me oleme seisukohal, et on vaja põhjalikumalt arutada, kuidas rahvusvahelisi finantstehinguid kontrolli all hoida. Me arvame, et Tobini maks ei ole spekulatsioonide ärahoidmiseks tõhus vahend, kuid meil on hea meel arutelu üle, kuidas niisugused finantsinstitutsioonid nagu pangad, usaldusfondid ja kindlustusettevõtted saavad aidata tugevat ja stabiilset finantsturgu luua. Finantskriis on näidanud, et rahvusvahelistele probleemidele on vaja rahvusvahelisi lahendusi. Seega peab arutelu toimuma üleilmsel tasandil, mitte üksnes ELis.

Sirpa Pietikäinen (PPE), kirjalikult. – (FI) Austatud juhataja, lugupeetud kolleegid! Nagu arengukomisjoni resolutsiooni ettepanekus õigesti öeldud, on praegune ülemaailmne finants- ja majanduskriis mõjutanud kõige vaesemaid riike kõige rängemalt. Paljudes arengumaades saavutatud arengueesmärgid on ohus ja aastatuhande arengueesmärkide saavutamine näib olevat üha raskem. Hoolimata tervest hulgast arenenud riikide lubadustest, mis on avalikult välja öeldud näiteks G20 ja G8 tippkohtumistel, ei ole arengumaadele antud abi ligilähedanegi sellele, mida lubati. Tegelikult andsid isegi enne kriisi tekkimist paljud ELi liikmesriigid arenguabi lubatust tunduvalt vähem.

Kriis võib olla ka uus võimalus. Rahvusvahelise Valuutafondi (IMF) vahendite märkimisväärne suurenemine ja muudatused tema otsuste tegemise süsteemis annavad alust loota, et toimumas on positiivsed muutused. IMFi reform ja lisaressursid aitavad küll rahuldada esmavajaduse, kuid sellest üksi ei piisa maailma vaesimate olukorra leevendamiseks kaugeltki. Arenenud riigid peavad pidama oma sõna, mille nad on andnud seoses aastatuhande arengueesmärkidega ja arenguabi suurendamiseks vajaliku 0,7%ga SKPst. Kliimamuutuse vastaseks võitluseks ja kliimamuutusega kohanemiseks vajalike vahendite eraldamine on veel üks kohustus, mille täitmisest möödahiilimist ei saa arenenud riigid endale lubada. Uute rahvusvaheliste reeglite aluspõhimõtteks peab olema idee võrdsematest võimalustest osaleda nii reeglite uuendamisel kui ka nende järgi tegutsemisel.

Czesław Adam Siekierski (PPE), kirjalikult. – (PL) Austatud juhataja! Ma hääletasin resolutsiooni vastuvõtmise poolt, sest arvan, et see sisaldab palju väga asjakohaseid märkusi arengumaade praeguse raske olukorra kohta. Ma soovin rõhutada eriti seda, et praegune majanduskriis on nii finantsturgude kokkuvarisemise kui ka varasema toidu- ja energiakriisi tagajärg. Minu arvates on hädasti vaja võtta meetmeid arenenud riikide eraldatud vahendite kiiremaks ja tõhusamaks kasutamiseks. See on eriti tähtis, kui võtta arvesse, et rikkad riigid on praegu hõivatud siseprobleemidega, näiteks eelarvepuudujäägi või tähtaegadega. Ma rõhutan veel kord, et kõige olulisem on lihtsustada korda nii, et rikkastest riikidest vaestele riikidele saadetud raha ei kaoks bürokraatia masinavärki ära.

Catherine Soullie (PPE), kirjalikult. – (FR) Abi andmine arengumaadele on üks kohustusi, mida Euroopa Liit ei tohi hüljata. Praegune majandus- ja finantskriis on andnud üleilmastumisele uued mõtted. Finantstehingute maksu idee oli mõttekas – ka president Sarkozy seadis selle üheks oma prioriteediks. Näib,

et Euroopa on näidanud eeskaju ja maailm järgneb talle. Uus, usaldusväärne rahvusvaheline finantstegevus peab rajanema õiglusel.

Seetõttu on mul kahju, et Striffleri ja Ponga muudatusettepanek tagasi lükati, sest selles tehti ettepanek finantstehingute maksu kohta, mis täiendaks arenguabi, nii et vähemasti arengumaad oleksid sellest kasu saanud. On tõsi, et maksukoormus meie riikide majandusele ja finantssüsteemidele oleks olnud suurem, kuid Euroopa Liit oleks siis olnud ulatusliku rahvusvahelise solidaarsusliikumise algataja.

Me võime endiselt loota, et siin vastu võetud resolutsiooniga julgustatakse Euroopa Liitu austama oma kohustusi ja aitama arengumaadel üleilmastumisega sammu pidada.

Bart Staes (Verts/ALE), kirjalikult. – (NL) Ma toetasin kindlameelselt arengukomisjoni esitatud resolutsiooni ülemaailmse finants- ja majanduskriisi mõju kohta arengumaadele. Euroopa Parlament kutsub ELi õigesti üles tegema lõpu maksuparadiiside kuritarvitamisele, maksudest kõrvalehoidmisele ja kapitali ebaseaduslikule väljavoolule arengumaadest. Rahvusvaheline Valuutafond on õigesti suurendanud rahalisi vahendeid finants- ja majanduskriisi vastu võitlemiseks. Ärevust tekitab aga asjaolu, et siiaaani on 82% nendest ressurssidest jõudnud Euroopasse ja vaid 1,6% Aafrikasse. Põhirõhk tuleb nüüd panna vaesuse vähendamisele. Samuti on oluline, et majanduspartnerluslepinguid kasutatakse võimalusena, millega anda asjaomastele riikidele kaubanduslik eelis, ning et neil lubatakse jätta läbirääkimistest välja tundlikud tooted ja valdkonnad, näiteks investeerimine ja teenused. Minu arvates on kahetsusväärne, et muudatusettepanek, milles paluti komisjonil ja liikmesriikidel pakkuda välja uuenduslikke rahastamismehhanisme, näiteks ametliku arenguabi täiendamiseks kehtestatud finantstehingute maks, lükati tagasi.

Iva Zanicchi (PPE), kirjalikult. – (IT) Ma hääletasin resolutsiooni ettepaneku poolt, kuid arvan, et peaksin esitama mõned selgitused. Viimane finantskriis tõi kaasa üleilmse majanduslanguse, mis on oma paljude tagajärgedega avaldanud eriti suurt mõju arengumaadele ja süvendanud toidukriisi veelgi. ÜRO Toidu- ja Põllumajandusorganisatsiooni andmetel on nälgivate inimeste arv esimest korda ajaloos ületanud miljardi piiri ja praegu on sada miljonit alatoidetud inimest rohkem kui 2008. aastal.

Finantskriisi mõju AKV riikidele on olnud laastav ning see on muutnud keskkonnaprobleemid ja toiduhindade kõikumised veelgi murettekitavamaks. Need riigid ei põhjustanud kriisi, kuid on kannatanud selle tagajärgede all kõige rohkem ja saanud väga vähe abi. Sellega ei saa enam leppida. Arvestades eeltoodut ja pidades silmas, et olukorra nimetamine traagiliseks ei ole pelgalt sõnakõlks, usun, et on vaja parandada nendele riikidele antava abi kvaliteeti, mitte vaadata üksnes koguseid. Ma arvan, et rahaliste vahendite kasutamisel on vaja tegutseda läbipaistvamalt ja tõhusamalt ning et erapooletul viisil saadud tulemused vajavad kinnitamist.

Juhataja. – Sellega on selgitused hääletuse kohta lõppenud.

9. Hääletuse parandused ja hääletuskavatsused (vt protokoll)

10. Parlamendi komisjonide ja delegatsioonide koosseis (vt protokoll)

11. Istungil vastuvõetud tekstide edastamine (vt protokoll)

12. Järgmiste istungite ajakava (vt protokoll)

13. Istungjärgu vaheaeg

Juhataja. - Kuulutan välja Euroopa Parlamendi istungjärgu vaheaja.

(Istung lõppes kell 11.50.)